HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2011 Cena $ 2.50 JULY 2011

Panna Maria Karmelská v Kostelním Vydří

Kostelní Vydří se nachází 9 kilometrů jihozápadně od Telče, směrem na Dačice. Již v roce 1303 se zde připomíná fara s původně gotickým kostelem Navštívení Panny Marie, který stával na místě bývalé tvrze. Fara v neklidných dobách 15. a 16. století zanikla a Kostelní Vydří bylo střídavě připojováno do Telče nebo do Dačic.

Vznik poutního místa na kopci nad obcí je spojen s osobou Karla Felixe z rodu Slavatů (+1712). Ten v mládí padl při lovu nešťastně do vlčí jámy a v ohrožení života slíbil vstoupit do řehole, která uctívá Pannu Marii. Zachráněn, stal se bosým karmelitánem a žil nakonec v Římě. Při jeho návštěvě v rodné Telči se mu vyderský baron Gerhard Jindřich Butz z Rolsbergu svěřil, že obrázek Panny Marie na stromě na kopci u Kostelního Vydří obklopuje každou sobotu – v den věnovaný úctě Panny Marie – zvláštní záře. P. Felix doporučil baronu postavit na tom místě mariánskou kapli. Byla zbudována v roce 1709, baron se svou manželkou do ní věnovali milostný obraz Panny Marie Karmelské a P. Felix kapli vysvětil. Paprsky na rámu obrazu legendu o původní záři připomínají dodnes. Tím byl položen základ mariánského putování na toto místo.

Roku 1737 byla kaple rozšířena. Při jejím posvěcení v ní sloužil svou první mši mladší syn majitele panství Josef Ignác Butz, pozdější kanovník brněnský a olomoucký. Ten dal pak v letech 1746 -1752 na jižní straně návrší vystavět rezidenci, určenou pro karmelitány. Od roku 1752 tu byl ubytován kaplan. Poutníků i bohoslužeb přibývalo. K mariánské kapli pak byla přistavěna kostelní loď, nejdříve dřevěná, později nynější zděná. Původní kaple se stala presbytářem kostela. Dalším významným dobrodincem byl bratr Josefa Ignáce, také kanovník v Olomouci, Jan Matěj Butz z Rosbergu, který zemřel roku 1803 a je u kostela pochován.

Mezi tím se však rozvoj poutního místa zastavil a záměr uvést sem, řeholníky se neuskutečnil, protože tomu zabránily protireformní reformy císaře Josefa II. Hrozícímu záboru kostela a kláštera pro nenáboženské využití se podařilo zabránit jen díky úsilí obyvatel z Vydří, kteří se zřekli kostela ve vsi a žádali, aby farní správa byla přemístěna na poutní místo 1787. Od té doby se rezidence stala farou.

Karmelitáni přišli do Vydří teprve 1.7. 1908, a to z Rakouska. Přičinili se o to brněnský biskup Pavel hrabě Huyn a patron farnosti – rodina Dalbergů z dačického zámku. Nepřišli sem ovšem karmelitáni bosí – tedy z řádu, k němuž patřil Felix Slavata – ale karmelitáni původní řádové větve. Nejvýraznější osobností byl představený P. Telesfor Hardt. Uměl velmi dobře česky, což bylo v této české farnosti důležité. Několika zdejším chudým chlapcům umožnil středoškolská studia, aby se mohli – pokud by se proto po maturitě rozhodli – stát karmelitány a kněžími. Povolání karmelitána si zvolil a do budoucna velmi důležitou osobou se stal Antonín Valena, řádovým jménem Prokop, rodák z Prostředního Vydří. V roce 1931 byl ve Vydří ustanoven převorem a zároveň farářem. Kromě něj tu byl ještě jeden německý karmelitán. Přišli noví uchazeči: František Minářík (později P. Metoděj) a vyderský rodák Leopold Karásek (později P. Melichar). Přípravu pro řeholní život a studia vykonali v německých klášteřích.

Tři čeští karmelitáni se sešli ve vyderském klášteře ke komunitnímu životu a klidné práci teprve po skončení druhé světové války. Ale po násilném zásahu proti řeholím v roce 1950 mohl ve Vydří zůstat pouze jediný kněz. P. Melichar, P. Prokop a P. Metoděj byli internováni v Želivě. Potom nějakou dobu nesměli vykonávat kněžskou službu, než jim bylo režimem dovoleno vypomáhat u řeholních sester a ve farnostech v pohraničí. P. Prokop Valena v roce 1971 zemřel. Páter Melichar Karásek působil v Kostelním Vydří až do své smrti v roce 1985. Na P. Metoděje se koncem 70 let obrátili tajně se žádostí o vstup do řádu noví uchazeči. Setkával se s nimi potají jednotlivě i na společných setkáních. V létě roku 1985 navštívil Československo karmelitán z Říma P. Redemptus Maria Valabek a tlumočil P. Metodějovi, že generál řádu P. John Malley s vývojem u nás souhlasí. Bratří pomalu přibývalo a při převratu v roce 1989 bylo v Čechách a na Moravě jedenáct bratří se sliby a tři novicové. Ti všichni ovšem žili mimo Kostelní Vydří.

Po změně společenských poměrů v roce 1989 předal brněnský biskup od července 1990 správu poutního místa a farnosti i klášter znovu karmelitánům: nové komunitě bratří v čele s převorem P. Cyrilem Vojtěchem Kodetem. Nyní je převorem P. Jeroným Josef Ertelt. Od r. 1991 je Kostelní Vydří určeno generálem řádu také jako noviciátní dům, v němž se novým zájemcům o řeholní život dostává základní přípravy. Mimo pastorační službu farnosti a poutníkům v Kostelním Vydří působí bratři také v duchovní správě několika farností v okolí, vypomáhají v Dačicích, zvláště od příchodu bosých karmelitek do bývalého františkánského kláštera.

V obnoveném klášteře bylo zřízeno Karmelitánské nakladatelství pro vydávání knih s křesťanskou tematikou. Dnes sídlí redakce a vedení nakladatelství v Praze. V areálu kláštera zůstalo knihkupectví, které také rozesílá publikace po celé České republice i do zahraničí.

Poutní areál v Kostelním Vydří má přibližně obdélníkový tvar, kostel stojí na vyvýšené terase. Vzadu jsou klášterní budovy, na západní straně ambity a Karmelitánské knihkupectví. Celek je uzavřen mohutnou zdí s třemi branami. Kostel je jednolodní barokní stavba s nápadně velkým rozdílem výšky chrámové lodě a presbytáře. Plocha stěny vítězného oblouku je vymalována vizí Karmelského nebe zobrazující ve zkratce dějiny řádu, jeho význačné představitele, vesnici Kostelní Vydří a kapli Panny Marie Karmelské. Karmelitánský znak je lemován řádovým heslem: Zelo, zelatus sum pro Domino Deo excercituum - v překladu: Horlím horlivostí pro Hospodina, Boha zástupů (podle výroku proroka Eliáše při Božím zjevení na Chorebu – srv. 1 Král 19). Strop chrámové lodi je pokryt malbami s výjevy ze života Panny Marie: narození, obětování, zasnoubení, zvěstování, smrt, nanebevzetí. Dále jsou zde obrazy o Ježíšově křtu v Jordánu a nástěnný obraz karmelitána sv. Ondřeje Corsiniho. Strop presbytáře zdobí úryvek z Písně písní (6, 9) vztahující se k Panně Marii, která je přirovnávána k jitřence, luně a slunci. Hlavní oltář s obrazem Panny Marie Karmelské je částí starého barokního oltáře. Pravý boční oltář je zasvěcen sv. Kříži, levý sv. Janu Nepomuckému. Po liturgické reformě druhého vatikánského koncilu byly doplněny ambon a oltář čelem k lidu.

Hlavní pouť se v kostelním Vydří slaví v neděli po svátku Panny Marie Karmelské 16.července.

Foto na titulní straně:
Poutní areál Panny Marie Karmelské s klášterem v Kostelním Vydří

Škapulíř Panny Marie Karmelské

Škapulíř se skládá ze dvou částí vlněné látky, které jsou spojeny dvěma úzkými tkanicemi tak, že celek možno nosit na plecích, a sice jeden díl vpředu a druhý vzadu. Tento malý škapulíř jest od Církve povolen jako náhrada za velký škapulíř, který různé řády nosí přes svůj hábit. Nejznámější a všeobecně rozšířený jest hnědý karmelský škapulíř.

16.července 1251 zjevila se Nejblahoslavenější Panna Maria Šimonu Stockovi, představenému karmelitánu. Držela v ruce hnědý škapulíř, jak jej všichni karmelitáni odjakživa nosí (před tímto zjevením však pouze jako ochranu hábitu), a řekla přívětivě: „Pohlédni, můj milovaný synu, na škapulíř mého řádu. Jest to zvláštní znamení milosti, které jsem vyprosila pro tebe a dítka z hory Karmel (t.j. pro všechny nositele škapulíře). Ten, kdo s tímto oděvem zemře, nebude trpět ohněm pekelným. Podívej se jen, jest to znamení spásy, ochranná zbraň v nebezpečí, záruka míru a věčného svazku se mnou."

V roce 1322 se zjevila Nejblahoslavenější Panna Maria právě zvolenému papeži Janu XXII. a dala mu příkaz oznámit tuto výsadu: „Všichni ti, kdo za svého života zbožně nosili škapulíř, zachovali čistotu svého stavu a dbali na to, co je spojeno s nošením škapulíře, budou po své smrti vysvobozeni z očistce první sobotu po své smrti."

Karmelitáni vidí ve škapulíři znamení Mariiny mateřské ochrany. Jeho duchovní význam je vnímán věřícími už několik staletí a Církev potvrdila tuto formu zbožnosti.

Škapulíř má v našem životě důležité místo:

Je znamením Mariiny mateřské lásky k nám. Škapulíř nás spojuje s kontemplativní a prorockou spiritualitou Karmelu.

Je znamením našeho závazku následovat Ježíše tak, jako Panna Maria Toto následování má svůj počátek v našem křtu, kterým jsme se stali Božími dětmi.

Uvádí nás do rodiny Karmelu, do společenství mužů a žen, které existuje v církvi už 800 let. Podněcuje nás žít podle ideálu Karmelu: skrze modlitbu být zakotveni v Bohu.

Ukazuje nám příklad karmelských svatých. Smíme se s nimi cítit důvěrným způsobem spojeni.

Je znamením víry ve věčný život s Bohem. Doufáme, že na něm budeme mít podíl díky ochraně Panny Marie a na Její přímluvu.

Škapulíř se přijímá zvláštním obřadem jen jednou, předává jej kněz, jáhen, nebo jiná pověřená osoba.

Plátěný škapulíř může nahrazovat medailka na jejíž jedné straně je vyobrazení Srdce Ježíšova a na druhé straně obraz Panny Marie se škapulířem (ne zázračná medailka).

Každý, kdo nosí škapulíř zavazuje se tím ke křesťanskému životu, to znamená k životu podle Evangelia. Usiluje o život ze síly svátostí a o živou úctu k Matce Boží. Mělo by pro něj být samozřejmostí alespoň jednou denně se k ní obrátit modlitbou.

Zásvětná modlitba k Panně Marii Karmelské

Maria, Královno a Matko Karmelu, přicházím dnes, abych se Ti zasvětil, protože celý můj život je jen nepatrný projev vděčnosti za mnohé milosti a požehnání, kterých se mi dostalo od Boha Tvýma rukama.

S láskou se díváš na ty, kdo jsou oděni Tvým škapulířem a proto Tě prosím: podporuj svou silou mou slabost, osvěcuj svou moudrostí temnoty mé mysli a rozmnožuj ve mně víru, naději a lásku, ať Ti mohu každý den pokorně a věrně sloužit.

Ať ke mně škapulíř stále obrací Tvé milosrdné oči, ať je mi zárukou Tvé zvláštní ochrany v denním boji, abych byl věrný Tvému Synu i Tobě. Ať mě odvrací od všeho hříšného v životě a připomíná mi ustavičně povinnost pohlížet na Tebe a odívat se Tvými ctnostmi.

Od nynějška se budu snažit žít důvěrně spojen s Tvým duchem, obětovat všechno Ježíši skrze Tebe a učinit ze svého života obraz Tvé pokory, lásky, trpělivosti, mírnosti a ducha modlitby. Nejmilejší Matko, podpírej mě svou neustávající láskou, ať se mi nehodnému hříšníku, dostane jednou zaměnit Tvůj škapulíř za nebeské svatební roucho a přebývat s Tebou a s karmelskými svatými v království Tvého Syna.

Panno Maria Karmelská, oroduj za nás!
Matko a Ozdobo Karmelu, oroduj za nás!
Královno posvátného škapulíře, oroduj za nás!

LITURGICKÁ ČTENÍ

15.neděle v mezidobí - 10.července 2011

1. ČTENÍ - Iz 55, 10-11
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo ji, tak se stane s mým slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal."

2. ČTENÍ - Řím 8, 18-23
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

EVANGELIUM - Mt 13, 1-23
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení slyš!" Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?" On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: 'Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a neuvidíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neuviděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se - a já je neuzdravil.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozsévači. Když někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný."

16.neděle v mezidobí - 17.července 2011

1. ČTENÍ - Mdr 12, 13.16-19
Čtení z knihy Moudrosti.

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žes pánem, činí tě shovívavým ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vší šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce. Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

2. ČTENÍ - Řím 8, 26-27
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přímluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

EVANGELIUM - Mt 13, 24-43
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš předložil zástupům toto podobenství: „Nebeské království je podobné člověku, který nasel na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: 'Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?' On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel.' A služebníci mu řekli: 'Máme jít a sesbírat ho?' On však řekl: 'Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní - a o žních řeknu žencům: 'Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly. '" Předložil jim další podobenství: „Nebeské království je jako hořčičné zrno, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všecka semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích." Pověděl jim jiné podobenství: „Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měřic mouky, až se všechno prokvasilo." To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: 'Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.' Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vyložnám to podobenství o pleveli na poli." Odpověděl: „Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje se v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království všechny svůdce a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!"

17.neděle v mezidobí - 24.července 2011

1. ČTENÍ - 1 Král 3, 5.7-12
Čtení z první knihy Královské.

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: „Žádej si, co bych ti měl dát." Šalomoun řekl: „Hospodine, můj Bože,

tys učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladíček a nevím si rady. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvolil, lidu četného, který nelze pro množství ani sečíst ani odhadnout. Dej proto svému služebníku chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem?" Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: „Poněvadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle - splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou, ani po tobě podobné nepovstane."

2. ČTENÍ - Řím 8, 28-30
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všecko napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které napřed poznal, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

EVANGELIUM - Mt 13, 44-52
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl zástupům: „Nebeské království je podobné pokladu, ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníku, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věků: Vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Rozuměli jste tomu všemu?" Odpověděli: „Ano." A on jim řekl: „Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré."

18.neděle v mezidobí - 31.července 2011

1. ČTENÍ - Iz 55, 1-3
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojďte k vodě; i když jste bez peněz, pojďte, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko! Proč vydávat peníze za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojďte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi."

2. ČTENÍ - Řím 8, 35.37-39
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

EVANGELIUM - Mt 14, 13-21
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu." Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli.Vy jim dejte jíst!" Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby." Ježíš řekl: „Přineste mi je sem." A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhlédl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

19.neděle v mezidobí - 7.srpna 2011

1. ČTENÍ - 1 Král 19, 9a. 11-13a
Čtení z první knihy Královské.

Když přišel Eliáš k Boží hoře Chorebu, přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!" Hospodin přecházel: prudký a silný vichr, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve vichru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. ČTENÍ - Řím 9, 1-5
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Mluvím pravdu - vždyť jsem Kristův - nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvícené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci izraelského národa a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus - Bůh, který je nade všecko, buď velebený navěky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 14, 22-33
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčel po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!" Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě." A on řekl: „Pojď!" Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!" Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?" Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží Syn."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.června 2011

Politické události

Odboráři jsou s dopravní stávkou spokojeni. Vláda však od reformních kroků neustoupí

Celodenní stávka dopravních odborů proti plánovaným reformám vlády skončila o půlnoci ze čtvrtku 16. na pátek 17. června. Odboráři se neváhali prohlásit za jednoznačné vítěze, ačkoliv vládní kabinet bude pokračovat v systémových reformách, jak potvrdil krátce po skončení stávky premiér Petr Nečas. Stávku vyhlásila Koalice dopravních odborových svazů s podporou obou velkých odborových center. Zcela se v zemi zastavil provoz na železnicích, některé krajské autobusové spoje byly zrušeny a městská hromadná doprava byla ve větších městech výrazně omezena. V Praze také poprvé v historii vůbec nevyjelo metro. Lidé se však přizpůsobili a očekávaný kolaps v dopravě nenastal. Odboráři požadují zavedení zaměstnavatelských penzijních fondů a přepracování plánovaných reformních kroků. Vadí jim především důchodová i daňová reforma, budoucí restrikce a škrty. Premiér Petr Nečas prohlásil, že od zamýšlených změn neustoupí, nicméně je ochoten s odbory vyjednávat. Předseda vlády zároveň označil stávku a pražskou demonstraci za jasný politický protest, který způsobil velké hospodářské škody. Ministerstvo dopravy vyčíslilo, že na železnicích se výše škod vyšplhala na 302 miliónů korun. Naproti tomu pražský Dopravní podnik podle Aktuálně.cz ušetřil stávkou 3 miliony korun. Předák Asociace samostatných odborů Bohumír Dufek reagoval tím, že další kroky odborářů závisí na úspěchu jednání s vládním kabinetem. Zároveň také na serveru iDnes.cz odmítl narážky na údajnou spolupráci odborů s opoziční ČSSD. „Rozhodně nechceme svrhnout vládu, jde nám především o sociálně citlivé reformy. A nechceme se spojovat s jakoukoli politickou stranou." V Praze bylo kvůli stávce nasazeno zhruba 1 600 policistů a 730 strážníků, ale k vážnějším konfliktům nedošlo. Odbory upustily od plánovaných blokád, a ačkoliv zorganizovaly protestní pochod Prahou, účast byla poměrně slabá. Ulicemi pochodovalo zhruba tisíc lidí. Větší incident se odehrál pouze před budovou ministerstva financí, když mezi demonstranty přišel šéf státní pokladny Miroslav Kalousek. Z davu létaly především nadávky na ministrův účet. Ke stávce se vyjádřil nejen premiér, ale také další členové vlády a prezident. Předseda ČSSD Bohuslav Sobotka vyzval Nečase, aby ze Sněmovny stáhl reformní zákony, a odboráře prohlásil na iDnes za jasné vítěze. „Jde o největší stávku v dopravě od roku 1989. Stojí vlaky, v Praze metro a většina veřejnosti stávku podporuje." Odboráři nicméně zastupují jen 15% ze 4 milionů zaměstnanců, jak zdůraznil předseda vlády v dolní komoře parlamentu. Prezident Václav Klaus vyjádřil nesouhlas s počínáním odborářů a zkritizoval dopravní stávku. „Stávka samozřejmě dopadla směšným způsobem. To, že se jí nikdo nezúčastnil, je, myslím, jasnou ukázkou, že si pánové z vedení odborů prostě hrají na šéfy něčeho, čehož šéfové skutečně nejsou," řekl Klaus na serveru ihned.cz. Zároveň doufá, že odbory na protesty v dohledné době zapomenou. O tom, zda se podaří zmírnit plánované škrty a přepracovat reformy, rozhodnou další jednání odborů s Nečasovou vládou. V případě neúspěchu odboráři plánují další protestní akce.

Poslanci schválili tzv. malou důchodovou reformu a první část zdravotnické reformy

Sněmovna hlasy koaličních poslanců definitivně schválila další postupné zvyšování věku odchodu do důchodu a změnu výpočtu penzí ve prospěch lidí s vyššími příjmy. Námitky levicového Senátu přehlasovala 21.června. Dolní komora parlamentu týž den odhlasovala také první část zdravotní reformy, která umožňuje zavedení takzvaných standardů zdravotní péče. Zdražuje také pobyt v nemocnici, poplatek za den hospitalizace se zvyšuje z 60 na 100 korun. Opoziční sociální demokraté se chtějí obrátit na Ústavní soud. Stažení novely zákona o veřejném zdravotním pojištění žádaly odbory i Česká lékařská komora. Ministr zdravotnictví Leoš Heger (TOP 09) uspěl ve vládě s dalšími třemi normami. Návrh zákona o zdravotních službách stanoví například pravidla pro nakládání se zdravotnickou dokumentací či řešení stížností na poskytování zdravotních služeb, zákon o specifických zdravotních službách upravuje podmínky pro asistovanou reprodukci, sterilizaci, kastraci či změnu pohlaví transsexuálů. Třetí norma se týká záchranné služby. Vláda 29.června schválila rovněž návrh důchodové reformy, která by od roku 2013 měla zavést možnost spoření u souhromých společností. Občané tedy získají možnost si ze státního průběžného systému vyvést tři procenta ze svého sociálního pojištění, jestliže že si k nim sami přidají dvě procenta. Penzijní společnosti pak budou spravovat tyto peníze ve čtyřech fondech s různým zaměřením a rizikem: všeobecném, konzervativním, vyváženém a dynamickém. Zachováno by podle návrhu mělo zůstat také penzijní připojištění. Proti vyvádění peněz se státního, tzv. solidárního, pilíře jsou odbory i opozice. Návrhy, které úspěšně prošly vládou, čeká ještě cesta Sněmovnou a Senátem a podpis prezidenta.

Prezident Václav Klaus oslavil sedmdesátiny

Oslava prezidentových sedmdesátých narozenin se konala 19.června na Pražském hradě. Na událost bylo pozváno zhruba 200 lidí. Prezident se nejprve setkal se svou rodinou a blízkými, poté se ve Španělském sále konal jazzový koncert. Jazzový večer byl hudební gratulací Klausovi. Na prezidentovu počest zahráli mimo jiné známý český klavírista Emil Viklický a flétnista Jiří Stivín. Akce se zúčastnilo mnoho osobností českého veřejného života a řada diplomatů. Po koncertu následovaly gratulace a Klaus rovněž poděkoval zahraničním velvyslancům v ČR za netradiční dárek. Připravili mu soubor kompaktních disků, z nichž každý obsahuje hudbu z jiné země. Dohromady jich bylo právě 70. K příležitosti prezidentových narozenin se odpoledne rozezněly všechny zvony Chrámu svatého Víta. „Pozvání od zvoníků vylézt nahoru na věž svatovítské katedrály a poslouchat ty zvony z metru, to je naprosto úžasná věc. Stálo to za to," řekl Klaus televizi No-

va a Prima. Prezident původně naplánoval oficiální narozeninové setkání s významnými osobnostmi na čtvrtek 16.června. Zrušil je však kvůli stávce odborů. Odboráři vyhrožovali, že zablokují cestu k Hradu. Oslavy byly zahájeny hned další den. Spolupracovníci Václava Klause představili v Míčovně Pražského hradu knihu Festschrift, v níž mu mnoho českých i zahraničních osobností gratuluje k životnímu jubileu. Do knihy přispěli například předseda vlády Petr Nečas či expremiér Miloš Zeman. Dále mnozí Klausovi přátelé a mimo jiné i bývalý španělský premiér José María Aznar. Prezidentovi podlahopřál dopisem z Karlových Varů také jeho předchůdce Václav Havel. Klaus mu na oplátku popřál pevné zdraví a nabídl, že ho na ozdravném pobytu v lázních navštíví. Odchod do ústraní zatím Václav Klaus neplánuje, ačkoliv v roli hlavy státu ho čekají poslední dva roky. Od počátku 90. let je na vrcholu české politiky. Zastával i premiérskou funkci (1992-98), předsedal Poslanecké sněmovně (1998-2002) a do prezidentského úřadu byl zvolen dvakrát po sobě - poprvé v roce 2003 a znovu před třemi lety.

Stručně z domova

* Novými členy vlády jsou od 1.července dva zástupci Věcí veřejných, nejmenší vládní strany, která jejich jmenováním podmiňovala setrvání v kabinetu. Vicepremiérkou, která povede legislativní radu vlády, se stala Karolína Peake (35 let) a ministrem dopravy Pavel Dobeš (29 let), který střídá nestraníka Radka Šmerdu. Ten vedl úřad po dubnové rezignaci Víta Bárty, neformálního šéfa VV. Čtyři křesla ve vládě garantuje VV koaliční smlouva.

* Poslanecká sněmovna vyzvala 16.června hlasy opozice premiéra Petra Nečase, aby nechal odvolat kvůli údajně předražené zakázce (kauza Promopro z doby českého předsednictví EU) ministra obrany Alexandra Vondru (oba ODS). Koaliční poslanci se hlasování nezúčastnili. Usnesení není pro předsedu vlády závazné a premiér se už vyjádřil, že Vondru odvolávat nebude.

* Počet obyvatel ČR se v 1. čtvrtletí roku zvýšil na 10,535 milionu, oznámil 13.června Český statistický úřad. O přírůstek se zasloužila zahraniční migrace.

Ze Slovenska

Václav Klaus na Slovensku: Půjčka není pomoc, kterou Řekové potřebují

Václav Klaus pobýval od 27.června na třídenní státní návštěvě Slovenské republiky. V Bratislavě jednal o druhém záchranném finančním balíčku pro Řecko, situaci na české a slovenské politické scéně i česko-slovenských vztazích. Během návštěvy se Václav Klaus setkal se svým protějškem Ivanem Gašparovičem. Po oficiálním jednání, které se týkalo mimo jiné i finanční pomoci Řecku, prohlásil, že poskytnutí druhého záchranného balíčku není tou odpovídající pomocí, kterou Řecko potřebuje. Dle jeho přesvědčení nebude možné splatit předchozí pomoc ve výši 110 mld. eur během tří let, jak se předpokládá. „Pokud by mi student u zkoušky z ekonomie řekl, že je to možné za tu dobu splatit, nenechal bych ho zkouškou projít," citovaly Klause Novinky.cz. Český prezident je přesvědčen, že by se ti, kdo jsou za řecké problémy zodpovědní, měli také podílet na způsobech jejich řešení. Ze zadluženosti neobviňuje samotné Řecko, vinu dle něj nesou i ti, kdo připustili přechod této země na euro. Slovenský prezident Ivan Gašparovič zdůraznil, že v řecké otázce souhlasí s plánem kabinetu Ivety Radičové, který pomoc neodmítá, ale podmiňuje ji účastí soukromého sektoru a dalšími úspornými opatřeními. Slovensko je zemí eurozóny. Přes relativní nesouhlas v řecké otázce se oba politici shodli ohledně složité situace na svých domácích politických scénách. Koaliční vlády jsou podle nich složitý mechanimus, jejichž fungování se bez určitých problémů zkrátka neobejde. Po jednání potvrdil český prezident, že mezi Českem a Slovenskem fungují velmi blízké a pevné vztahy a jeho jednání se slovenským protějškem vždy probíhají ve vynikající atmosféře. Oba politici probrali velké množství témat a shodli se v náhledu na otázku jaderné energie. Klaus i Gašparovič podporují posílení výzkumu v této oblasti. Václav Klaus se během své návštěvy sešel i s premiérkou Ivetou Radičovou a navštívil také středoslovenské město Banská Bystrica.

Ekonomika

Kurzovní lístek
30. 6. 2011 (střed)

EUR, 1 .....24.345
Kanada, 1 .....17.447
USA, 1 .....16.845

Kultura

Filmový příběh Lidic vede žebříček návštěvnosti českých kin

Film Lidice režiséra Petra Nikolaeva, který vstoupil do českých kin 2.června s velkými ambicemi, se již čtvrtý týden drží v čele žebříčku návštěvnosti. Podle posledních výsledků Unie filmových distributorů jej dosud zhlédlo téměř 230 tisíc diváků a tržby překročily 28 milionům korun. Film vychází ze scénáře Zdeňka Mahlera Nokturno, který získal v roce 2007 cenu za Nejlepší nezrealizovaný scénář. A jak tvůrci uvádějí na stránkách http://www.filmlidice.cz, dílo není historickým dokumentem ani válečným filmem, ale zabývá se hlavně osobními dramaty obyčejných obyvatel jedné malé středočeské vesnice. Lidice, které se staly jedním ze symbolů nacistického teroru za druhé světové války, vypálili nacisté 10.června 1942. Důvodem byla domnělá souvislost jednoho z lidických obyvatel s atentátem na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. ČTK připomněla, že v obci tehdy zastřelili 173 mužů, ženy internovali v koncentračním táboře v Ravensbrücku a děti, kromě několika vybraných na poněmčení a batolat do jednoho roku, zavraždili plynem. Celkem zemřelo 340 lidí. Válku přežilo a zpět do vlasti se vrátilo 143 lidických žen a 17 dětí. Ústřední postavu, obyvatele Šímy, kterého ztvárňuje Karel Roden, zasáhne osud dříve než obec samotnou. Zabije totiž neúmyslně svého syna, a stráví tak dobu vyhlazení Lidic ve vězení. Jeden lidský osud je spojen s dalšími dvěma, ty zastupuje Šímova manželka Zuzana Bydžovská a Šímova milenka Zuzana Fialová. Veronika Kubařová, která byla nejmladší „ženou v pokušení", a student DAMU Matej Adamczyk ztvárňují snad nejtragičtější osudy těch, kterých se týká banální psaníčko, jež nakonec vyústí v tragédii. To vše v závěru završí Roman Luknár alias strážník Vlček, jediná fiktivní postava, který si osud mohl vybrat a zvolil tu nejhorší, ale v tu chvíli jedinou možnou variantu. Poprava

všech lidických mužů je tak emotivní scénou, že divák ani nemůže dýchat. Zoufalost Vlčka mezi bílými králíky, kteří ztratili své majitele, odloučení dětí od matek či návrat Šímy do neexistující vesnice jsou zase momenty, které nelze vytěsnit z paměti a o kterých se musí zpětně přemýšlet. Naopak momenty, které se již opakovaně objevily jinde a které jsou častými náměty ztvárnění, například atentát na Heydricha či smrt v koncentračních táborech, nepřekvapí. Film prošel nezvyklou výměnou režisérského postu těsně před natáčením, kdy původní režisérku Alici Nellis z důvodu nemoci nahradil Petr Nikolaev. Do historie by se mohl film zapsat, kromě jiného, i rozpočtem 70 milionů korun. Pro diváky i tvůrčí tým náročná látka obstála ve srovnání se zahraniční konkurencí dlouho očekávaných filmů. Již po premiéře film zaujal první místo v tabulce nejnavštěvovanějších titulů českých kin. Předběhl tak čtvrtý díl Pirátů z Karibiku i českou hudební 3D komedii V peřině. Den před 69. výročím tragédie se uskutečnilo slavnostní promítání filmu v Lidicích. Snímek zhlédlo v improvizovaném letním kině za místní galerií přes 300 pozvaných, mezi nimiž nechyběly některé lidické děti a ženy, jež neštěstí obce přežily. „Bála jsem se, že to bude úplně něco jiného, ale překvapilo mě, jak se film podobal pravdě," citoval iDnes.cz lidickou ženu, kterou nacisté deportovali do tábora v Ravensbrücku, když jí bylo 16 let. Tvůrčí tým chystá ve spolupráci s Ministerstvem obrany ČR promítání pro české vojáky v Afghánistánu. Zájem o film projevilo České kulturní centrum v Izraeli a česká ambasáda ve Washingtonu pro české krajany.

Pražská muzejní noc 2011 využila moderních komunikačních prostředků

Mýtus, že v muzeích je nuda, se opět pokusili vyvrátit pořadatelé Pražské muzejní noci. V sobotu 11.června se galerie a jiné kulturní instituce otevřely již po osmé a návštěvníci si v neobvyklé noční atmosféře prohlíželi exponáty v 60 objektech, mezi kterými zajišťoval spojení Dopravní podnik hlavního města Prahy. Novinkou letošního ročníku bylo využití moderních komunikačních prostředků. „Nezapomeňte si vzít svůj mobilní telefon do víru Pražské muzejní noci," vzkazovali organizátoři na oficiálních internetových stránkách. Nejen, že byly webové stránky přizpůsobeny prohlížení mobilem, pomocí QR kódů umístěných na propagačních materiálech nebo prostřednictvím Bluetooth si mohli návštěvníci stáhnout do telefonu program a doprovodné informace o akci. Konzervativnější účastníci Pražské muzejní noci se mohli seznámit s programem díky informačním brožurkám rozdávaným před budovou Národního muzea a na náměstí Jana Palacha, odkud vyjížděly na své trasy autobusy Dopravního podniku. Doprovodný program se snažil návštěvníky zapojit do muzejního dění, oživit expozice. Tabulky s nápisy „nedotýkat se" vystřídaly soutěže, workshopy a výtvarné dílny. Zábavný program byl zacílený především na děti, které si mohly vyzkoušet střelbu, luštění šifer nebo se posadit do kokpitu letadla v leteckém muzeu ve Kbelích. Všechna muzea byla v rámci Pražské muzejní noci otevřena zdarma nebo jen za symbolické vstupné, autobusy se také jezdilo bez lístků. Jedinou stinnou stránkou Pražské muzejní noci byly občasné přeháňky a obrovské množství lidí. Vystát fronty bylo nutné na nejatraktivnější expozice, jako byla například noční prohlídka mumií v Náprstkově muzeu afrických, asijských a amerických kultur.

Festivalovou sezónu už popáté zahájil Votvírák

Od 17. do 19. června se na letišti Boží Dar ve středočeských Milovicích uskutečnil již pátý ročník největšího českého multižánrového festivalu Votvírák. Na třech pódiích se představilo na 400 známých i méně známých vystupujících. Už v dopoledních hodinách se do stanového městečka začali sjíždět první návštěvníci, aby si mohli vybrat výhodná místa a vyhnuli se obvyklým odpoledním kolonám na parkovišti. Kromě známých interpretů je lákalo i nízké vstupné, na které bylo možné v předprodeji uplatnit až 80% slevu. Během tří dnů tu vystoupili čeští a slovenští zpěváci jako Věra Špinarová, Tomáš Klus nebo finalista Československé Superstar Miro Šmajda a kapely jako Čechomor, Wohnout, Sunshine, Mig 21 nebo Arakain. Zahrála i legendární skupina Olympic s Petrem Jandou nebo slovenští No Name. Ti se společně s kapelou Chinaski stali hlavním tahákem sobotního večera, na centrální pódium se na ně podle pořadatelů přišlo podívat na 15 tisíc diváků. Zkrátka nepřišli ani příznivci jiných žánrů, například pro fanoušky hip hopu byla přichystána vlastní scéna. Velkým zklamáním byl na poslední chvíli zrušený koncert skupiny Support Lesbiens kvůli zdravotním problémům zpěváka Kryštofa Michala. Letošnímu Votvíráku se poprvé v jeho historii nevyhnula tragická nehoda. Dvě hodiny po půlnoci z pátku na sobotu přejel řidič automobilu dívku ležící ve spacáku na travnaté ploše. S vážným poraněním břicha a hrudníku skončila v nemocnici, kde v neděli zraněním podlehla. Jak napovídá sám název, Votvírák v Česku tradičně zahajuje festivalovou sezónu. Ale ve skutečnosti jde v pořadí až o několikátou hudební událost, „předběhly" ho například bohnický festival Mezi ploty, rockový Sonisphere či studentský Majáles.

Centrum hlavního města ožilo hudbou

Pražané mohli strávit 21.červen nejen vychutnáváním oficiálního příchodu léta – mohli se aktivně i pasivně zapojit do oslav Svátku hudby. Pod záštitou iniciativy BuskerVille se pražskými ulicemi linula hudba od odpoledních hodin až do počátku nočního klidu. Přímo se ho zúčastnila přibližně stovka amatérských i profesionálních hudebníků a performerů, kteří mohli pro tentokrát volně obsadit ulice Starého Města, Malé Strany i pražská nábřeží. Obvykle jim totiž při veřejném vystupování bez povolení hrozí pokuta od magistrátu. Iniciativa BuskerVille (ve spolupráci se sdružením Kultura W10) uspořádala pražské oslavy pouličního umění už vloni. Dlouhodobě propaguje pozitiva veřejného pouličního vystupování, tzv. buskingu, a snaží se hlavně o změnu pražského systému udělování povolení. „Hrát veřejně sice můžete, ale asi jen na dvou nebo třech místech v Praze a musíte kvůli tomu podstoupit přísné byrokratické martyrium," vysvětluje pořadatelka Alena Rybníčková. „Svátkem hudby chceme pozitivně ukázat, jak by Praha mohla vypadat. Doufáme, že to pražský magistrát a radní zaujme. Pokud budou přemýšlet trochu ekonomicky, busking může do Prahy nalákat

turisty, kteří se sem budou kvůli atmosféře vracet." Akce vyvrcholila spontánním večerním jamem na ostrově Kampa, kterého se zúčastnila i Eliška Sýkorová s akordeonem: „Sama mám zkušenost s hraním na ulici v Irsku, kde nejsou žádná omezení. Když procházím ostatními evropskými městy a slyším hudbu a nejen hluk, přijde mi, že jsou více otevřená pro lidi." Iniciativa v současnosti jedná s pražským radním pro kulturu Lukášem Kauckým a s kulturním odborem města Prahy. Na její podporu mohli účastníci i diváci happeningu podepsat petici. Svátek hudby F?te de la Musique se začal pravidelně pořádat v 80. letech ve Francii a v současnosti už má své místo více než ve 340 městech po celém světě. Konec června je vůbec bohatý na hudební akce pod širým nebem – o víkendu se v Praze konal také festival United Islands. Čtyři pražské ostrovy obsadilo 40 000 návštěvníků, kteří zdarma zhlédli přes 150 vystoupení domácích i zahraničních kapel.

Sport

Odložilův memoriál ve znamení rekordů a zlepšení

Memoriál Josefa Odložila letos dospěl. Pogratulovat přišla nejen česká atletická špička, ale k narozeninám dostal také nový český rekord na 3000 metrů překážek Marcely Lustigové a dva zlepšené nejlepší výkony mítinku v podání Zuzany Hejnové a Jaroslava Báby. Na 18. ročník Odložilova memoriálu, konaný 13.června, zvaly hvězdy mítinku Barbora Špotáková a Petr Svoboda i cestující v metru. Zatímco zraněný Svoboda nemohl do závodu na 110 metrů překážek nastoupit, Špotáková se na své představení v soutěži oštěpařek těšila. Podle očekávání z ní na domácí Julisce spadla nervozita, která ji tížila na mítincích Diamantové ligy. Dvakrát dohodila do vzdálenosti 64 metrů, až posledním pokusem vylepšila svůj nejlepší výkon sezóny na 65,77 metru, a zařadila se tak na třetí místo letošních tabulek. Za vedoucím hodem Slovinky Ratejové zaostala jen o 12 centimetrů. Marcela Lustigová v závěrečném běhu na 3000 metrů překážek o 12 setin vylepšila český rekord na 9:41,73 minuty a překonala jím také limit pro účast na mistrovství světa v Tegu. Lustigová ze začátku nestačila rychlému tempu afrických závodnic, ale nakonec doběhla pátá. Hlavní závod na 1500 metrů byl pro diváky zajímavý minimálně ze dvou důvodů – právě v běhu na 1500 metrů získal Josef Odložil stříbrnou medaili na olympijských hrách v Tokiu roku 1964, zadruhé do závodu nastoupil Jakub Holuša s cílem zajistit si letenku do Tegu. Pokud by navíc překonal Odložilův osobní rekord 3:37,6, čekala na něj finanční odměna. Časem 3:35,93 zvítězil Maročan Fúad El Kaam, Holuša proťal cíl jako čtvrtý v osobním rekordu 3:38,1 a limit na MS mu unikl o pouhou desetinu. Na čtvrtce překážek chtěla Zuzana Hejnová znovu pokořit český rekord, podepsala se na ní však únava, vždyť v deseti dnech absolvovala hned tři závody světové úrovně. Hejnové záměr číslo dvě, tedy porazit loňskou mistryni Evropy Anťuchovou, vyšel na výbornou – přesněji o 77 setin. Závod suverénně ovládla a v nejlepším čase mítinku 54,44 sekundy si doběhla pro první místo. Dobrou formu potvrdil také Jaroslav Bába, ve výškařském sektoru zopakoval své letošní maximum 231 centimetrů, a stanovil tak nový rekord Odložilova memoriálu. Poté se pokoušel zdolat ještě o 4 centimetry vyšší laťku, a přestože neúspěšně, rozhodně se nejednalo o beznadějné pokusy. Čtvrtkařka Denisa Rosolová si tentokrát vyzkoušela o polovinu kratší trať, hranici 23. sekund nepřekonala o 8 setin. Mohla se tak radovat ze třetího místo za Ruskou Čermošanskou a reprezentantkou USA Durstvovou, která byla lepší o 4 setiny. Tyčkař Jan Kudlička sice splnil mírnější limit na MS, aby si však zajistil start v Tegu, musí výkon 560 centimetrů ještě zopakovat. Přestože se Memoriál Josefa Odložila koná tradičně na armádním stadionu Dukly Praha, na příští dva roky se z důvodů rekonstrukce Julisky přesune na Strahov.

Stručně ze sportu

* Deblistky Andrea Hlaváčková a Lucie Hradecká získaly první grandslamový titul, když 3. června ve finále pařížského Roland Garros porazily indicko-ruský pár Sania Mirzaová, Jelena Vesninová 6:4 a 6:3. Při své cestě za nečekaným vítězstvím neztratily ani set, vyřadily čtyři nasazené páry, mezi kterými bylo také favorizovanější duo Iveta Benešová, Barbora Záhlavová-Strýcová. Naposledy přitom na pařížské antuce slavila ryze česká dvojice (Helena Suková, Jana Novotná) před 21 lety. Pro Hlaváčkovou a Hradeckou je výhra na French Open nejcennějším úspěchem.

* Do finále Wimbledonu se probojovala Petra Kvitová. Poslední zástupkyně českého tenisu na turnaji porazila v semifinále Bělorusku Viktorii Azarenkovou po setech 6:1, 3:6 a 6:2 a její finálovou soupeřkou bude Ruska Maria Šáralovová.

* Zlatou tretru v Ostravě 31.května znovu ovládl Jamajčan Usain Bolt, s časem 9,91 sekundy na 100 metrů však nebyli spokojeni ani diváci, ani sprinter sám. Zato Boltova krajanka Veronica Campbellová-Brownová slib splnila a jako první žena na českém území zaběhla stovku pod 11 sekund. Osobním rekordem 10,76 se navíc zařadila na první místo letošních tabulek. Oštěpařka Barbora Špotáková dohodila do vzdálenosti 64,78 metru a zopakovala druhé místo z minulého ročníku, za Ruskou Abakumovou. Čtvrtkařka Denisa Rosolová se musela sklonit pouze před Američankou McCororyovou, v drtivém finiši však porazila svůj vzor Richardsovou-Rossovou a vylepšila své osobní maximum na 50,84 sekundy. Výškař Jaroslav Bába výkonem 228 centimetrů a oštěpař Petr Frydrych hodem 81,81 metru skončili oba čtvrtí.

* Hokejbalisté obhájili triumf z mistrovství z roku 2009 a v Bratislavě získali opět titul mistrů světa. Ve finále se jim 26. června podařilo zdolat Kanadu 3:1. Nejužitečnějším hráčem turnaje byl vyhlášen brankář Lukáš Heczko. Úspěch zaznamenali i domácí Slováci, kteří skončili třetí.

* Na Zlatou hokejku dosáhl 18.června Jaromír Jágr už podesáté, v čele ankety nahradil Tomáše Vokouna, který v letošním 43.ročníku skončil až osmý. Jágr získal 1005 bodů, na druhý je útočník Montrealu Tomáš Plekanec (804) a třetí se umístil Jágrův spoluhráč z Avandgard Omsk Roman Červenka (743).

* Šestý Zlatý míč získal 30. května Petr Čech, počtem cen tak vyrovnal Pavla Nedvěda. Brankář londýnské Chelsea ovládl letošní anketu zcela jasně – 1720 body, zatímco plzeňský Pavel Horváth na druhém místě má bodů 903 a třetí Tomáš Rosický 809.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Apoštolská cesta Benedikta XVI. do Chorvatska

Ve dnech 4. a 5.června 2011 papež Benedikt XVI.uskutečnil apoštolskou cestu do Chorvatska, která se konala u příležitosti Národního dne chorvatských katolických rodin. Program dvoudenní papežské cesty byl skutečně nabitý. Svatý otec přiletěl do Záhřebu v sobotu dopoledne a nejprve navštívil prezidenta Chorvatské republiky v prezidentském paláci a potom se setkal s premiérkou země na Apoštolské nunciatuře. V podvečer se konalo setkání s představiteli politického, veřejného, akademického, kulturního, obchodního života, s diplomatickým sborem a náboženskými představiteli v chorvatském Národním divadle v Záhřebu. Den ukončil Svatý otec Večerní modlitbou s mládeží na náměstí Bana Josipa Jelčiče v Záhřebu. V promluvě se papež zamýšlel nad větou z přečteného úryvku: *"Radujte se stále v Pánu"* (Flp 4, 4), kterou sv. Pavel napsal křesťanům, během svého pobytu ve vězení. *"Zkušenost svatého Pavla ukazuje, jak si lze na naší cestě uchovat radost i v temných chvílích,"* řekl Benedikt XVI. a vyzval mladé lidi: *"Dovolte Mu, aby Vás uchopil za ruku! Dovolte Mu, ať se Vám na Vaší cestě stále více stává přítelem a druhem! Dejte Mu důvěru a nikdy Vás nezklame! Ježíš Vám dá zblízka poznat lásku Boha Otce a umožní Vám pochopit, že Vaše štěstí se uskutečňuje v přátelství s Ním, ve společenství s Ním, protože jsme byli stvořeni a spaseni z lásky. Jedině z lásky, která chce a hledá dobro druhého, opravdu zakoušíme smysl života a rádi jej prožíváme i uprostřed námah, zkoušek, zklamání i cestou proti proudu."* Papež připomněl, že tyto myšlenky jsou shrnuty také v mottu blížícího se Světového dne mládeže v Madridu, které zní *"V Kristu zapusťte kořeny, na Něm postavte základy, pevně se držte víry"* (srov. *Kol* 2, 7). V této souvislosti zmínil také blahoslaveného Ivana Merze, výjimečného mladíka, plně zapojeného do života společnosti, který zemřel v pouhých 32 letech po několika měsících nemoci, přičemž obětoval svůj život za církev a za mládež.

V neděli dopoledne se konala mše svatá u příležitosti Národního dne chorvatských katolických rodin na záhřebském hipodromu. Ve své homilii se Svatý otec několikrát obrátil přímo na chorvatské rodiny a mimo jiné jim připomněl odpovědnost za předávání křesťanského poselství. *"Drazí rodiče, neustále se snažte učit své děti modlit se a modlete se spolu s nimi; přiveďte je ke svátostem, zvláště k eucharistii. Letos slavíte 600. výročí eucharistického zázraku v Ludbregu. Uveďte je do života církve, nemějte strach jim v důvěrném rodinném prostředí číst Písmo svaté, osvěcovat rodinný život světlem víry a chválit Boha jako Otce. Buďte jakoby malým večeřadlem podobně jako to, které tvořili Maria a učedníci, kde se žije jednotou, společenstvím a modlitbou,"* uvedl papež, který zároveň varoval před negativními dopady sekularizace na život rodin v dnešních západních společnostech. *"Musíme bohužel konstatovat, že se zejména v Evropě šíří sekularizace, která vede k vytlačování Boha na okraj života a k narůstajícímu rozkladu rodiny. Absolutizuje se svoboda bez nasazení pro pravdu a jako ideál se pěstuje individuální blahobyt vyznačující se konzumací hmotných dober a pomíjivých zkušeností, opomíjením kvality vztahů s lidmi a nejhlubších lidských hodnot. Láska je redukována na sentimentální emoce a uspokojování pudových hnutí bez závazného vytváření trvalých pout vzájemné patřičnosti a bez otevřenosti pro život. Jsme povoláni odporovat této mentalitě!"* Podle Benedikta XVI. je právě za této situace obzvláště důležité, aby křesťanské rodiny vydávaly konkrétní svědectví o křesťanských hodnotách, a to zejména v otázkách týkajících se nedotknutelnosti lidského života od jeho početí do přirozeného skonu. Vyzval rovněž k zavedení legislativních opatření, která by chránila rodinu v rodičovském a výchovném poslání. *"Drahé rodiny, buďte odvážné! Neustupujte před sekularizovanou mentalitou, která podává společné soužití za přípravu nebo dokonce za náhražku manželství! Ukažte svým svědectvím života, že je možné milovat bezvýhradně jako Kristus a že není třeba mít strach ze závazku k druhé osobě,"* vybídl přítomné papež a dodal: *„Drahé rodiny, radujte se z otcovství i mateřství! Otevřenost vůči životu je znamením otevřenosti budoucnosti, důvěry v budoucnost, stejně tak jako úcta k přirozené mravnosti člověka osvobozuje, a nikoli umrtvuje!"* Na závěr bohoslužby pak Svatý otec se zástupem více než 400 tisíc věřící pomodlil modlitbu *Regina Coeli* a v krátké promluvě svěřil chorvatské rodiny do ochrany Panny Marie. Připomněl, že příští rok se uskuteční 7. Světový den rodin v Miláně. „Svěřme Marii přípravu na tuto významnou církevní událost," uzavřel Benedikt XVI.

Po mši svaté poobědval Svatý otec s chorvatskými biskupy v novém sídle místní biskupské konference. Večer v katedrále Nanebevzetí Panny Marie a sv. Štěpána, předsedal modlitbě nešpor s biskupy, kněžími, řeholníky, řeholnicemi a seminaristy. V katedrále se také nachází hrobka záhřebského arcibiskupa, blahoslavveného kardinála Stepinace, který patří k významným postavám vyznavačů křesťanské víry v prostředí dvou totalitních režimů 20.století, tedy nacionalistické a komunistické diktatury. Kardinál Stepinac zemřel v domácím vězení v roce 1960 a v roce 1998 jej Jan Pavel II. prohlásil za blahoslaveného. Postavě tohoto chorvatského kardinála byla z velké části věnována i papežova promluva: *"Tento večer si chceme ve zbožnosti a úctě připomenout blahoslaveného Aloise Stepinace. (...) Jeho mučednictví představuje vrcholek násilí spáchaného na církvi během hrůzného komunistického pronásledování. Chorvatští katolíci, zejména klérus, byli předmětem systematického útisku a zvůle, které měly vést ke zničení katolické církve, počínaje jejími nejvyššími místními představiteli. Toto obzvláště tíživé období bylo charakterizováno generací biskupů, kněží a řeholníků připravených zemřít, aby nezradili Krista, církev a papeže. Lidé viděli, že kněží nikdy neztráceli víru, naději a lásku a zůstali tak vždycky sjednoceni. Tato jednota vysvětluje to, co je lidsky nevysvětlitelné, že totiž ani tak tvrdý režim si nedokázal podrobit církev."* Papež také povzbudil všechny přítomné, aby neztráceli nadšení a odvahu ve svém poslání a na závěr dodal, že církev v Chorvatsku by měla být mravním svědomím společnosti, *"solí země"* a *"světlem světa"*. Na konci večerních chval Svatý otec pokleknul u hrobky kardinála Stepinace, která je umístěna za hlavním oltářem záhřebské katedrály, a prosil jej o přímluvu za chorvatský národ a celou církev.

Podle posledního sčítání lidu se téměř 88% obyvatel Chorvatska se hlásí ke katolické víře. Příslušnost k pravoslaví uvedlo 4,42% obyvatel, k islámu se přihlásilo 1,28% populace. V zemi žije rovněž 4,5 tisíce Židů. Téměř 3% obyvatel se nehlásí k žádnému náboženství nebo se označila za agnostiky, 2,22% se prohlásila za ateisty. Podle údajů ze sčítání lidu žije v Chorvatsku cca. 4,5 milionů obyvatel, z nichž 89,63% se hlásí k chorvatské národnosti. Chorvatská biskupská konference se skládá se 17 diecézí, ze kterých čtyři jsou arcidiecézemi: Záhřeb, Split, Dakovo-Osijek, Rijeka. Zvláštní status má nezávislá zadarská arcidiecéze, která přímo podléhá Svatému stolci a pak vojenský ordinariát.

Podle zpráv České biskupské konference

V Čechách se slavilo 200 let od narození

Jana Nepomuka Neumanna

světce, o němž málokdo ve staré vlasti ví

Národní pouti ke cti sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích 18.června 2011 vyvrcholily oslavy 200. výročí od narození tohoto slavného prachatického rodáka. Slavnostní mši svaté předsedal papežský legát kardinál Justin Francis Rigali, filadelfský arcibiskup, který během bohoslužby několikrát poukázal na veliký odkaz tohoto českého světce. Kromě papežského legáta na pouť přijel i apoštolský nuncius Diego Causero, biskupové z Německa, Rakouska a Slovenska a samozřejmě čeští a moravští biskupové, kteří v Prachaticích po předchozí dva dny jednali na plenárním zasedání ČBK. Slavnostní bohoslužby na Velkém náměstí v Prachaticích se zúčastnilo asi šest tisíc věřících. K jubileu světce byla vydána krásná životopisná kniha Svatý Jan Nepomuk Neumann, s jeho životopisem od P.Pavla Lišky, též Prachatického rodáka a synovce bývalého českobudějovického biskupa Antonína Lišky doplněná mnoha barevnými fotografiemi. Z této knihy vyjímáme pro naše čtenáře několik kapitol.

Rodný dům sv.Jana Neumanna v Prachaticích

Úvodem

„Každý by měl mít nějakého světce, který je mu důvěrněji znám, aby cítil jeho blízkost v modlitbě a přímluvě, ale také proto, aby jej napodoboval. Chtěl bych vás proto vybídnout k většímu poznávání světců, počínaje tím, jehož jméno nosíte, abyste si přečetli o jejich životě, případně jejich spisy. Buďte si jisti, že se vám stanou dobrými průvodci, abyste ještě více milovali Pána, a poskytnou platnou pomoc vašemu lidskému a křesťanskému růstu.“ Těmito slovy povzbuzoval Svatý otec Benedikt XVI. věřící při generální audienci 25.srpna 2010. Pak mluvil o svatém Augustinovi, kterého si oblíbil a který se kromě sv. Josefa a sv. Benedikta stal jeho nejbližším životním souputníkem.

Já bych vám chtěl nabídnout letmý pohled do života světce, který je blízký mně: sv. Jana Nepomuka Neumanna. Od jeho narození uběhlo už 200 let. Pochází z naší země a přece tady o něm málokdo ví. Snad je to tím, že své životní dílo vykonal daleko za mořem. Ale Amerika dnes pro nás není daleko! To, co se děje tam, ovlivňuje i náš každodenní život: v politice, ekonomice, vědeckém a technickém rozvoji, kultuře, sportu, cestovním ruchu... Je-li tam co dobrého, je to také jeho zásluhou. Péčí o kvalitní výchovu a vzdělání dětí a mládeže, důrazem na dobrý rodinný život podle křesťanských mravních zásad, neúnavným úsilím o vytvoření dobře fungujícího společenství z lidí, kteří pocházeli z různých národů, kultur a tradic, pomáhal klást dobré základy americké společnosti v době, kdy se teprve formovala. Plody jeho práce dnes přinášejí užitek i nám.

Dne 5.ledna 2010, v den 150. výročí jeho smrti, sloužil u jeho hrobu ve Philadelphii mši svatou jeho současný nástupce, kardinál Justin Rigali. V promluvě připomněl modlitbu, kterou se Jan modlil v den své primice a která se skládala z pouhých pěti slov: „Dobrý Bože, učiň mě svatým!“ A pokračoval: „Životem sv. Jana Neumanna nám Bůh dává odpověď na otázku, co znamená být svatým. Svatost tryská jen z jednoho pramene: Duch svatý svým působením v církvi a skrze církev nás proměňuje, přetváří, připodobňuje Ježíši Kristu a uvádí nás do společenství s Bohem Otcem. Skrze dar svatosti nám dává to, co je jinak mimo dosah našich možností. Děkujeme za to, že připodobnil Jana Neumanna Kristu, Dobrému pastýři - nejprve jako diecézního kněze, pak jako řeholníka v kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele, jako misionáře a nakonec jako čtvrtého biskupa ve Philadelphii.“ Na závěr pak řekl: „Dobrý Bože, učiň mě svatým!“

Dnes odpoledne se modlíme týmiž pěti slovy, kterými se modlil Otec Jan Neumann v den své první mše sv. Světec je slyší a poznává je jako svá vlastní - poznává nás jako své vlastní - a znovu přednáší svou modlitbu Bohu Otci i Synu i Duchu svatému - v našem zájmu: Dobrý Bože, učiň je svatými! Kéž nás svědectví a přímluva sv. Jana Neumanna uvádí hlouběji do života svatosti!“

Doufám, že i vy si ho oblíbíte a najdete v něm dobrého průvodce na cestě do nebe. Pojďme tedy společně udělat to, k čemu nás vybízí Písmo svaté: *„Chvalme nyní slavné muže, naše otce, podle dob, kdy žili. Naši otcové jsou proslavení muži, a na jejich spravedlnost se nezapomene. Zůstane u jejich potomstva, na jejich děti přejde bohaté dědictví. Jejich potomstvo zůstává věrné přikázáním a kvůli rodičům i jejich děti. Až na věky zůstane jejich potomstvo a jejich sláva nevyhasne. Jejich těla byla pohřbena v pokoji, ale jejich jméno žije po mnoho pokolení. Lidé si vyprávějí o jejich moudrosti, shromáždění zvěstuje jejich chválu!“ (Sir 44,1.10-15).*

Křtitelnice v kostele sv.Jakuba v Prachaticích, kde byl Jan Neumann 28.března 1811 v den svého narození pokřtěn

Jeden z jeho prvních životopisců, P. Emanuel Kovář, C.Ss.R., k tomu dodává: *„Staví se skoro s horečným chvatem pomníky mužům, ne vždy právě nejzasloužilejším o vlast a národ. Nuže postavme i my tomuto muži pomník „nad kov trvalejší", ne z kamene a mramoru, ale památku vděčnou v srdcích svých. Jest jí věru hoden."*

Domov

„Perla na Zlaté stezce" - tak poeticky označují obyvatelé Prachatic své město na velkých panelech u příjezdových silnic. Opravdu - ať přijíždíme z kterékoli strany, vždy se před námi otevře kouzelný pohled na starobylé město v úzké kotlině mezi šumavskými kopci.

Zlatá stezka byla stará obchodní cesta, po které proudilo z Bavorska do Čech různé zboží, především sůl. Město mělo z obchodu užitek, rozvíjelo se a přitahovalo nové obyvatele. Postupem času se tu začali usazovat řemeslníci.

Na samém začátku 19. století přišel do Prachatic i punčochář Filip Neumann z Obernburgu v severním Bavorsku. Nebyla to jeho první zastávka v Čechách. Předtím prožil několik let v Netolicích, ale tady se usadil natrvalo. Koupil dům v Horní ulici a na jaře 1802 se oženil s Antonií Strachotínskou, dcerou prachatického měšťana. Jejich štěstí netrvalo dlouho. Po dvou a půl létech paní Neumannová zemřela. Zda se jim narodilo dítě, nevíme. Některé prameny uvádějí, že ano a že zemřelo brzy po své matce, jiné to popírají.

Filip Neumann se v létě 1805 oženil podruhé. Jeho novou chotí se stala Anežka rozená Lebisch (v některých pramenech bývá uváděno také Löbisch, v jiných Lepší). Pán Bůh obdařil toto manželství několika dětmi, z nichž šest zůstalo naživu do dospělého věku: čtyři dcery a dva synové:

Kateřina (nar. 1806) - později se provdala za Jana Bergra. Její syn Jan také odešel do Ameriky, stal se knězem, redemptoristou a sepsal německý životopis svého strýce, biskupa Jana Neumanna. Ten je jedním z důležitých pramenů informací o jeho životě.

Veronika (nar. 1809) - později se provdala za nějakého Kandla, ale zemřela bezdětná v 41 letech.

Jana (Johanna - nar. 1813) - stala se řeholnicí. V roce 1840 vstoupila do kláštera Milosrdných sester sv. Karla Boromejského, které v té době přišly z Nancy do Prahy, a přijala řeholní jméno Marie Karolina. Dlouhou dobu byla představenou pražského domu a nějaký čas i generální představenou kongregace.

Aloisie (nar. 1815) - zůstala svobodná a starala se o svého otce. Po jeho smrti darovala rodný dům v Prachaticích Milosrdným sestrám sv. Karla Boromejského a žila u nich až do své smrti, ale ne jako řeholnice.

Václav (nar. 1817) - odešel za svým bratrem Janem do Ameriky, nějaký čas mu pomáhal, staral se o jeho domácnost, a když Jan v roce 1840 vstoupil k redemptoristům, následoval ho i tam. Složil sliby jako bratr laik 8. září 1845. Většinu života prožil v klášteře v New Orleansu a tam také zemřel 10. dubna 1896. Dožil se ještě zahájení procesu blahořečení svého bratra a poskytl mnohé cenné informace, zejména z dětství.

Jan, o kterém vyprávíme, se narodil jako třetí v pořadí, 28. března 1811. On sám sice ve svém životopise píše, že to bylo na Velký pátek, ale není těžké zjistit, že se mýlí. Ve skutečnosti to byl čtvrtek po 4. neděli postní. Jak bylo v té době zvykem, ještě téhož dne byl pokřtěn. Jeho kmotrem byl Jan Marek. Filip Neumann, ač byl Němec, ctil české zemské patrony a vážil si jich tak, že své syny pojmenoval po dvou nejvýznamnějších z nich - sv. Janu Nepomuckém a sv. Václavovi.

Oba rodiče byli dobří křesťané, hluboce zbožní. Maminka chodila každý den do kostela na mši svatou a obvykle brávala s sebou některé z dětí. Když Jan povyrostl, býval to většinou on, kdo ji doprovázel. Od ní se učil - víc tím, co viděl, než tím, co mu říkala - milovat Pána Ježíše, modlit se, konat skutky zbožnosti a lásky k bližním.

Otec i matka byli štědří, podporovali chudé, nejraději potají, anonymně, aby obdarovaný nevěděl, kdo je dobrodincem. Naplňovali tak evangelijní výzvu: „Když dáváš almužnu, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. (Mt 6,3). Ke štědrosti vedli i své děti, mnohokrát poskytovali dobro jejich prostřednictvím a tím je učili pomáhat druhým.

Ačkoliv byli poměrně zámožní, vychovávali děti ke skromnosti. Děvčata si jednou stěžovala, že chodí jen prostě oblečena. Maminka je odbyla ponaučením: „Kdo za něco stojí, nemusí ze sebe dělat někoho teprve pěknými šaty. Když musíte ze sebe dělat někoho nádherným šatstvem, ukazujete, že ve skutečnosti nestojíte za nic."

V rodině vládla spravedlivá přísnost. Jan prý ještě jako biskup při návštěvě z Ameriky děkoval svému stařičkému otci za to, že ho kdysi potrestal za malou lež, které se dopustil jako malý chlapec. K tělesným trestům však nemuselo docházet často. Stačil přísný pohled otce, aby zjednal nápravu.

To byla tedy atmosféra, ve které se rozvíjel a upevňoval charakter, vytvářel vztah k Bohu a k lidem, budoucího světce.

* * *

Německou školu vychodil Jan Neumann v Prachaticích Od roku 1824 pak studoval na gymnáziu v Českých Budějovicích a na konci léta 1831 ukončil filosofická studia. Přemýšlel o tom, zda

má dál studovat právo, medicínu nebo teologii. Na svátek Všech svatých 1.listopadu 1831 začal studovat v Českých Budějovicích teologii. V době studií ho při četbě časopisů zaujaly listy misionářů, kteří působili v Severní Americe. Pod vedením P.Heřmana Dichtla pak v Janovi uzrála myšlenka odejít do amerických misií. Ve studiu teologie pokračoval v Praze. Zde také soukromě studoval cizí jazyky, především francouzštinu a angličtinu a také italštinu a španělštinu.. Teologická studia dokončil v roce 1835. Vrátil se do Budějovic, ale v diecézi bylo tehdy kněží nadbytek, takže biskup nemohl vysvětit další. Nakonec bez rozloučení s rodiči, kterým pouze napsal dopis, opustil 8.února 1836 Jan Prachatice a vydal se do Ameriky. V New Yorku byl potom 25.června 1836 v katedrále sv.Patrika vysvěcen na kněze. Působil potom v rozlehlých oblastech kolem Niagarských vodopádů na pomezí USA a Kanady. Zakládal školy, kostely a fary. 30.listopadu 1840 vstoupil do kongresgace redemptoristů, kterou založil sv. Alfons z Liguori. 16.ledna 1842 složil řeholní sliby. Působil v Baltimore, v Pittsburgu a dalších místech. 9.února 1847 byl jmenován představeným redemptoristů v Americe. 1.února 1852 byl papežem Piem IX. jmenován biskupem ve Filadelfii. Biskup Jan si zvolil heslo: Passio Christi conforta me! – Utrpení Kristovo, posilni mě!

K apoštolským prahům a do staré vlasti

Na podzim 1854 pozval Svatý otec Pius IX. biskupy celého světa do Říma k slavnostnímu prohlášení článku víry o neposkvrněném početí Panny Marie. Slavnost se měla konat 8.prosince.

Jan Neumann přijal pozvání s radostí. Od malička choval něžnou úctu k Matce Boží a nikdy se nerozpakoval snášet obtíže dalekých cest k její oslavě. Už jako dítě chodíval pěšky na různá mariánská poutní místa - a teď měl možnost navštívit Řím, srdce křesťanství! Který duchovní by se tam netěšil?

Cesta do Říma byla pro něj příležitostí vykonat také kanonickou návštěvu „ad limina apostolorum“ (česky: „k apoštolským prahům“). Jejím smyslem je upevnit společenství místní církve (diecéze) s univerzální církví. Biskup při ní navštíví hroby svatých apoštolů Petra a Pavla, setká se se Svatým otcem a na ústředních vatikánských úřadech podá zprávu o stavu diecéze - o jejím životě, záměrech, radostech i problémech. Současný církevní zákoník pro ni stanoví lhůtu pěti let. V Neumannově době to nebylo tak jednoduché, ale každý biskup se ji snažil vykonat alespoň jednou během svého působení v úřadě.

Třetím důvodem, pro který se na cestu těšil, byla možnost navštívit příbuzné a přátele v Čechách. Neviděl je už devatenáct let. Doufal - jak oznamoval tatínkovi do Prachatic - že je najde „zdravé na těle i na duši“.

Na konci roku 1854, „když vykonal všechno, co bylo předepsáno,“ se Jan Neumann rozloučil s Římem a vydal se na cestu domů.

Z Říma jeho cesta vedla nejprve do známého poutního místa Loreto. Tam se uchovává domek, ve kterém v Nazaretě bydlela Panna Maria. Podle starobylé legendy ho tam přenesli andělé, když muslimové dobyli Svatou zemi. Ve skutečnosti byly jeho kameny přivezeny do Loreta z iniciativy zámožné rodiny Angeli lodí v roce 1294, když křižáci definitivně opouštěli Palestinu. Vykonal si tam pouť a sloužil tam mši svatou. Potom přes Bolognu a Benátky do Rakouska. Cestoval v prostém oděvu, nebylo možné ho rozeznat od obyčejného kněze. Na hranicích předložil pas, ale rakouský strážník neuměl anglicky a nerozuměl mu. Biskup musel vystoupit z dostavníku a šlapat v hlubokém sněhu na policejní stanici. Teprve tam přiznal svou biskupskou hodnost, ukázal biskupský prsten a mohl pokračovat v cestě.

Zanedlouho se mu stala další mrzutost: ztratil objemný balík s četnými vzácnými relikviemi, které pracně sbíral v Římě, Loretu i na jiných posvátných místech. Marně ho hledal, telegrafoval na různá místa, kde se předtím zdržoval, ale odpověď byla stále stejná: není zde... není zde. Obrátil se v modlitbě na sv. Antonína a slíbil mu, že druhý den bude k jeho cti sloužit mši svatou a v jednom ze svých kostelů zavede zvláštní úctu k

Hrob rodičů sv.Jana Neumanna na hřbitově v Prachaticích

němu. Sotva ten slib učinil, oslovil ho nějaký mladík a řekl: „Pane biskupe, tady máte svůj ztracený balík.“ Plný radosti, že se shledal se svým ztraceným pokladem, se obrátil a chtěl mu poděkovat, ale už ho nikde neviděl. Podivil se, jak ten člověk poznal, že je biskupem, když neměl na sobě nic, z čeho by se to dalo odvodit. Celé to bylo velmi zvláštní, ale svůj slib sv. Antonínovi splnil.

13.ledna 1855 navštívil klášter spolubratří redemptoristů v Leoben ve Štýrsku a o dva dny později v Mautern. Zastavil se také ve Štýrském Hradci, kde se setkal se svým dávným přítelem a spolužákem Vojtěchem Schmidtem, rektorem tamního semináře. Měli si hodně co povídat. 21.ledna odjel do kláštera redemptoristů Maria Stiegen ve Vídni. Konečně byl ve městě, posvěceném před 35 lety působením jeho spolubratra redemptoristy Klementa Maria Hofbauera. Také zde ho čekalo milé setkání: rektor kláštera, Otec Coudenhove, byl donedávna jeho podřízeným na faře u sv. Petra ve Filadelfii. Zavzpomínali na staré časy a Neumann se mu svěřil se svými starostmi i plány do budoucna.

Společně pak odjeli vlakem do Prahy. Coudenhove v mládí sloužil jako páže na císařském dvoře, měl známosti, a

podařilo se mu zařídit přijetí u samotného ex-císaře Ferdinanda I. Dobrotivého. Ten se v roce 1848 zřekl trůnu ve prospěch svého synovce Františka Josefa a žil trvale v Praze. Vůči Neumannovi byl velmi štědrý: zaplatil za něj členský příspěvek v Dědictví sv. Jana Nepomuckého, aby mohl každoročně dostávat zdarma české knihy, vydávané Dědictvím, a daroval mu 1000 zlatých na dostavbu katedrály ve Filadelfii.

Potěšili se návštěvou svých rodných sester v klášteře Milosrdných sester sv. Karla Boromejského pod Petřínem. Neumannova sestra Jana, řeholním jménem Marie Karolina, tam byla představenou.

V Praze se zdržel tři dny. Setkal se i se svým dávným přítelem a duchovním vůdcem P. Heřmanem Dichtlem. Pak spěchal do Českých Budějovic. Přijel tam 30. ledna navečer. Pan biskup Jirsík ho přijal velmi přátelsky a s velkým zápalem poslouchal vše, co mu vyprávěl o sobě i o filadelfské diecézi. Nabídl mu své saně pro cestu do Prachatic. Jan s úsměvem odmítl: „Kdybych jel ve vašich saních, děti by volaly: Jede náš pan biskup!" Prosil, aby jeho odjezd z Budějovic byl udržen v tajnosti, protože se chtěl vyhnout slavnostnímu vítání. V tom se však přepočítal. Prachatičtí byli plni očekávání, každý chtěl vidět slavného rodáka. Vyslali zvěda, mladého chlapce, který studoval na budějovickém gymnáziu, aby spolehlivě zjistil, kdy biskup vyjede a kudy pojede. Ten brzy hlásil, že vznešená návštěva je už na cestě.

V Netolicích na něj čekalo překvapení. Když vjížděl do města, vyzváněly všechny zvony a lidé se hrnuli ven ze svých domovů. Musel zastavit a vystoupit. Připravili mu tak velkolepé přivítání, že si jen povzdechl: „Lidé, Pán Bůh vám odpusť vaši marnotratnost!" Byl právě svátek Hromnic. Uvedli ho do děkanského kostela, kde byla večerní bohoslužba. Pronesl několik slov a udělil přítomným věřícím své požehnání. Protože saně, kterými přijel, mezitím odjely zpátky do Budějovic, nechal se přemluvit a zůstal ve městě přes noc. Ráno po mši svaté se s netolickými rozloučil a pokračoval v cestě do svého rodiště. Vzdal se snahy být nenápadný a přijal přepychové saně, které pro něho poslal kníže Schwarzenberg.

Vyjeli do mrazivého únorového rána. Lidé si od domu k domu dávali znamení a sbíhali se k silnici. V Prachaticích se sešel velký zástup u Dolní brány. Vyzváněly zvony, hrála vojenská hudba a z návrší nad městem se ozývaly dělostřelecké salvy. Janova první cesta vedla do kostela. Poklekl před oltářem, poklonil se skrytému Králi nebes a poděkoval mu za všechna přijatá dobrodiní. Chrámový sbor zpíval chvalozpěv Bože, chválíme Tebe. Pak se obrátil k věřícím, pronesl krátkou promluvu a udělil jim své biskupské požehnání. Procházel špalírem známých, kteří ho radostně zdravili a tiskli mu ruce, a ubíral se přes náměstí ke svému rodnému domu. Na prahu ho čekal tatínek a nejmladší sestra. Kolik dojetí bylo v tomto shledání! Tatínek ho přes své stáří (bylo mu už 81 let) popadl do náručí a vynesl nahoru do pokoje. Někdo prohodil: „Škoda, že se ho nedočkala maminka!" Ale biskup s úsměvem odpověděl: „Maminka je šťastná dívá se na nás z nebe!"

Zdržel se asi týden. Setkal se s mnoha starými přáteli a příbuznými, byl plný laskavosti a přívětivosti ke všem. Každý den chodil nahoru na hřbitov za maminkou. Každý den také sloužil mši svatou v děkanském kostele. Kázal s takovou opravdovostí, že jeden zarytý nevěrec prohlásil: „Kdybych toho člověka poslouchal častěji, obrátil bych se, ať chci nebo ne." Jiný prý poznamenal, že do Prachatic se vracelo už mnoho slavných rodáků, ale jako biskup nepřišel ještě ani jeden. Neumann odpověděl: „Kdyby byl se mnou odešel do Ameriky jiný kněz, byl by se jistě stal biskupem dávno přede mnou!" Když ho někdo chválil za to, co všechno pro církev vykonal, připomněl mu německé přísloví, že i slepé kuře někdy najde zrnko.

Když se mu nepodařilo zabránit slavnostnímu uvítání, chtěl aspoň utajit svůj odjezd. 9.února časně ráno, ještě za tmy, nasedl do připravených saní a opustil rodný dům. U zavřených dveří kostela poklekl, poděkoval Pánu Bohu a svěřil své blízké do jeho ochrany. Kněz, který ho doprovázel, později vyprávěl, že když se naposledy ohlédl k rodnému městu, leskly se mu v očích slzy. Lidé se ráno v hojném počtu sešli v kostele ke mši svaté. Když nepřicházel, šli mu někteří k jeho rodnému domu naproti. Tam se dověděli, že už je pryč.

Mši svatou měl ten den v mariánské svatyni v Kájově. Aby vyhověl přání sestry Karolíny, navštívil také Milosrdné sestry sv. Karla Boromejského v Třeboni. Zmínil se tam, jak moc by potřeboval sestry pro svou diecézi: „Udělám, co bude v mé moci a připravím pro ně všechno potřebné. Ve Filadelfii se každoročně stovky dětí přistěhovalců odcizují církvi..."

13.února se v Českých Budějovicích rozloučil s biskupem Janem Valeriánem Jirsíkem a koněspřežkou odjel do Lince. Cestou se zastavil u cisterciáků ve Vyšším Brodě. Chtěl jim svou návštěvou vyjádřit lásku a vděčnost za to, co pro něj kdysi (jako profesoři na nuděnovickém gymnáziu) udělali. Pak už byl netrpělivý. Jednomu příteli, kterého nestihl navštívit, se písemně omlouval: „... musím spěchat, abych nezmeškal loď, která mi z Le Havru odjíždí 1. března. Na Květnou neděli totiž nutně musím být doma ve Filadelfii."

Jan Nepomuk Neumann Založil v Americe na 80 kostelů a asi 100 katolických škol. Zemřel náhle, zcela vyčerpán pastorační prací 5.ledna 1860 ve Filadelfii. Za svatého byl prohlášen 19.června 1977 papežem Pavlem VI. Přes velké obstrukce ze strany komunistického režimu se kanonizace mohlo zúčastnit i několik kněží z tehdejšího Československa. Dva z nich – Antonín Liška a Jiří Paďour – se později stali v rodné diecézi sv. Jana Nepomuka Neumanna biskupy....

Z knihy P.Pavla Lišky
Svatý Jan Nepomuk Neumann
Vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2011

Česká misie 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL

Vás srdečně zve na

Letní piknik s

CIMBÁLOVOU MUZIKOU Z MORAVY

na zahradě České misie

v neděli 10.července od 12:00 v poledne do setmění

**Smažené řízky, bramboráky, uzeniny, pečivo,
české pivo a další pochoutky.**

Vstupné dobrovolné

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a známým, že ve stejný den 14.června 2011 byli na věčnost povoláni

Leo a Jarmila Maňáskovi

Leo se narodil 18.září 1933 v Syrovině
Jarmila se narodila 24.dubna 1933 v Hustěnovicích
na Slovácku na Moravě.
Manželský sňatek uzavřeli v roce 1946 ve Zlatých Horách
a prožili spolu 55 let života.
Se synem Stanislavem odešli do USA v roce 1971.
Zde měli později známou restauraci Corner v Brookfieldu,
kterou hojně navštěvovali i naši krajané.
Pohřeb žehem byl privátní.

Poslední rozloučení a zádušní mše svatá za oba zesnulé se bude konat v pátek 15.července 2011 v 7.00 hodin večer v kostele České misie 9415 Rochester Ave. v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na ně vzpomenou v modlitbě.

Stanislav Maňásek, syn
Nicol, Gordie a Jeremy, vnoučata
a ostatní příbuzní v Americe a v České republice

Uložte do paměti a do kalendáře

Pouť k Panně Marii do Lisle
v neděli 21.srpna 2011

Výroční piknik České misie
v neděli 11.září 2011

Pouť na Holy Hill ve Wisconsinu
v neděli 18.září 2011

Moravský den
v sobotu a v neděli 24. a 25. září 2011

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czechoslovak American Congress
Presents its 27th Annual

Czechoslovak Festival

Sunday, July 31, 2011

Kiwanis Park
8820 Brookfield Avenue – Brookfield
By the Brookfield Village Hall near the Metra Station
Begins at 11:00 a.m.

Traditional Foods and Drinks – Booths – Music – Dancing

Featuring:

The Bohemian American Concertina Association *and* United Moravian Societies' Sohajka Dance Group

Come sit and enjoy yourself for awhile – *BRING EXTRA CHAIRS!*

Světlo z Východu

Damašek, který byl před 2000 lety svědkem obrácení svatého Pavla, stal se svědkem zázraku, který se od roku 1982 opakuje dodnes. Všechno začalo 23.listopadu, kdy Myrna Nazzour, mladá vdaná žena ze čtvrti Soufanieh, šla spolu se svými příbuznými a přítelkyněmi navštívit svou švagrovou, která trpěla těžkými bolestmi zad. Během modlitby za nemocnou se nečekaně objevil na dlaních Myrny olej. Když těmito dlaněmi namazala bolestivá záda své švagrové, nemocná se hned uzdravila.

Podobná situace se stala dalšího dne, kdy olej ronící se z Myrniných dlaní vrátil zdraví její matce, kterou trápila páteř.

Manželé Nazzourovi se zpočátku snažili věc udržet jen v kruhu nejbližší rodiny. Dne 27. listopadu však začal olej vytékat z malého obrazu Panny Marie Kazaňské, který manžel Mikuláš přivezl spolu s dalšími z Bulharska, kde byl navštívit příbuzné. Olej vytékal v takovém množství, že v krátkém čase naplnil čtyři talíře. Toho dne uslyšela Myrna vnitřní hlas, který jí ukládal, aby dveře domu otevřela všem, kteří potřebují uzdravení. Byt mladých manželů se stal „domem Nejsvětější Panny", který návštěvovaly rostoucí zástupy křesťanů, jak katolíků, tak pravoslavných, muslimů i ateistů.

Dne 15.prosince 1982 zažila Myrna první zjevení Matky Boží. Během modlitby spatřila Marii na balkóně svého bytu. To ji tak vylekalo, že utekla. Elias Zahlaoui, katolický kněz, kterému se svěřila se svým zážitkem, jí poradil, aby se modlila těmito slovy: „Maria, připrav mě, abych dobře porozuměla tomu, co mi chceš říct." „Jen to?" zeptala se Myrna. „Ano," odpověděl kněz.

Další zjevení nastalo 18.prosince a Maria sdělila Myrně první poselství. Od té doby do dnešních dnů měla Myrna třicet šest takových extází, které provázel olej na rukou a na tváři. Pětkrát obdržela stigmata na rukou, na nohou, v boku a na tváři. Naposled k tomu došlo o Svatém týdnu roku 2004.

Olej a stigmata

Vylučování oleje jak z rukou, tak z malého obrázku o rozměrech 8x9 cm je z vědeckého hlediska nevysvětlitelné a můžeme mu porozumět jen ve světle východní křesťanské tradice. Myrna Nazzour je řeckokatolička, její muž Mikuláš je pravoslavný. Taková smíšená manželství nejsou na Blízkém východě zvláštností.

Symbolika olejů hraje velkou roli v lidové zbožnosti Východu. Východní křesťané, kteří navštěvují poutní místa, odnášejí si často olej z lamp, které hoří před ikonami, zvláště z bazilik ve Svaté zemi, z Jeruzaléma, Betléma a Nazareta. Tento olej je uznáván za znamení Božího požehnání a uzdravení.

Fenomén nezvyklého ronění oleje byl v tomto případě zkoumán církevními i světskými institucemi. Již v listopadu 1982 rodinu navštívil důstojník syrské bezpečnostní služby. Doprovázel ho lékař Saliba Abdel Ahad, který podrobil dlaně důkladnému bádání. Poručil Myrně, aby si ruce důkladně umyla a osušila ručníkem. Olej se před zraky udiveného lékaře objevil znovu.

Jeden z důstojníků prozkoumal stěnu a obrázek a podrobil ho expertize. V tom začal z obrázku vytékat olej. To u člena komise vyvolalo velký dojem, odložil obrázek a začal se modlit. Když nezjistili žádné příznaky podvodu, odešli s tím, že pokud se vrátí, tak jedině jako poutníci, kteří se modlí před zázračným obrázkem.

Vonný olej z obrázku byl postoupen četným laboratořím v Damašku, v Římě, v Paříži a v Německu. Všechny potvrdily, že se jedná o čistý 100% olej rostlinného původu. To je o to zajímavější, že ani olej z olivy není tak čistý a obsahuje různé příměsi. Francouzský lékař objevil v oleji stopy cholesterolu, látky, která je v rostlinách zcela vyloučena.

Zatímco olej se váže na východní tradici, stigmata jsou jev známý jen v západní církvi. Poprvé se stigmata objevila 25.listopadu 1983 kolem 16.30 hod. Syrský lazarista, P. Josef Malouli, který jediný z přítomných měl o takovém jevu určité vědomosti, povolal ihned 8 lékařů, aby vyšetřili rány na Myrniné těle. Podobně jak se nevysvětlitelně otevřely, beze stopy zmizely kolem 23. hodiny.

Oba fenomény zkoumali později další lékaři a mezi nimi francouzský neurolog dr. Loron. Ten popsal fenomén takto: „Autentické rány spojené s krvácením nebo bez výtoku krve, jejich zahojení nevyžaduje žádnou lékařskou péči."

Zvláštní vyšetření uskutečnila skupina skandinávských vědců z univerzitní nemocnice v Oslo. Vyloučili možnost přirozeného vzniku ran, stejně jako hypoxii nebo erytromelalgii.

Poselství

Zvláštní roli v událostech ze Soufanieh maj poselství, která Myrně předává Kristus nebo Maria. Představují výzvu k jednotě křesťanů obrácení a prokazováni bratrské lásky. Již v prv ním poselství Maria řekla: „Myslete na Boha protože Bůh je mezi vámi. Vaše věda je neú plná. Nadejde však den, kdy vaše vědění dosá hne plnosti. Čiňte dobře těm, kteří vám ubližují Nikomu neukřivděte! Dala jsem vám olej ve větší míře, než jste o to prosili, ale daruji vám ještě něco silnějšího než olej - obrácení a víru (...) Hlásejte mého Syna, který je Bůh s námi Kdo ho hlásá, bude spasen. Víra těch, kteří tak nečiní, je prázdná. Milujte se! Neprosím o almužny pro kostely ani pro chudé. Ti, kteří dá vají almužnu, ale nemají lásku, nejsou ničím (...) Buďte milosrdní. Neodvracejte se od niko ho, kdo vás prosí o pomoc."

V poselstvích a extázích vysvětlil Kristus My mě smysl utrpení. Řekl jí 26.listopadu 1985 „Moje dcero, chceš být ukřižovaná, nebo zahr nuta slávou?" „Zahrnuta slávou," odpověděl Myrna. „Chceš slávu od tvorů, nebo od Stvo řitele?" „Od Stvořitele," odpověděla. „K tomu dochází ukřižováním. Pokaždé, když se ohlížíš za tvorem, oči Stvořitele se od tebe odvracejí (...) Byl jsem z lásky k tobě ukřižován a chci abys nesla svůj kříž kvůli mně, z vlastní vůle, s láskou a trpělivostí a očekávala můj příchod Toho, kdo má účast na mém utrpení, učiním účastníkem své slávy. Pro duše není jiné spás než skrze kříž. Nelekej se, moje dcero, ze svých ran ti udělím dostatek, abys splácela hříchy hříš níků. To je pramen, ze kterého může každý pít A když se moje nepřítomnost bude prodlužova a světlo se před tebou ukryje, neboj se, stane s tak k mojí chvále. Jdi na zemi, kde se rozmohl zkaženost, a zůstávej v Božím pokoji."

Ve sděleních jí poskytl slova modlitby: „Chtě bych vás o něco prosit, vryjte si tato slova d své paměti a ustavičně je opakujte: „Bůh m zachraňuje, Bůh mi dává světlo, Duch Svatý j můj život, proto se ničeho nelekám."

Modli se, aby se v tobě naplnila Boží vůle, řekej: „Milovaný Ježíši, dovol mi spočinout tobě přede všemi tvory, přede vším stvořením přede vší slávou, přede vší radostí, neboť Ty js Nejvyšší. Jen Ty jsi všemohoucí a nade vše do brý. Přijď ke mne a potěš mě. Rozlom moje pou ta a daruj mi svobodu. Bez tebe moje radost ner úplná. Bez tebe je můj stůl prázdný." Pak přijdu řeknu: Zde jsem, protože jsi mě pozvala."

Zvláštní poslání, které prostupuje poselstv Ježíše i Marie, se týká jednoty Církve a všec křesťanů. Několikrát se opakují slova: „Círke

je nebeské království na zemi. Kdo ho rozdělil, spáchal hřích, i ten, kdo se radoval z rozdělení, rovněž hřešil." Jednota vyžaduje především modlitbu. „Shromažďujte se, modlete se, modlete se, modlete se. Jak pěkné je, když moje děti kleči a přednášejí prosby, nebojte se. Já jsem s vámi." Výzva k jednotě je vyjádřena také v prosbě o sjednocení termínu Velikonoc. Východní církev setrvává u juliánského kalendáře a to způsobuje rozdílnost doby slavení Velikonoc. Bolestné je to především tam, kde obě církve žijí vedle sebe i ve smíšených rodinách. V muslimských zemích se křesťanům kvůli tomu vysmívají a pokládají to za protisvědectví vyznavačů Krista.

V době Velikonoc se mimořádné jevy na těle Myrny ukázaly na Velký pátek jen tehdy, když se termín Velikonoc v obou církvích shodoval. Potřebu sjednotit slavení Velikonoc zdůvodnila Matka Boží Myrně také 26.listopadu 1990: „Nelekej se, moje dcero, jestliže mě neuvidíš, dokud se Velikonoce nesjednotí. Proto se ptej mých dětí, zda chtějí vidět na tobě tyto rány a vzpomínat na mého Syna. Jestliže je nebolí vidět tě, jak trpíš nadvakrát, pak já jsem Matka, a není pro mě lehké vidět trpět mého Syna vícekrát. Jsme s tebou a se všemi kteří chtějí, aby Velikonoce byly jedno."

Uzdravení

Neobvyklé fenomény, který měly své místo v Damašku, provázela četná uzdravení. Je třeba připomenout, že uzdravení z tělesných neduhů byla často důvodem k obrácení. Týkalo se to třeba mladé muslimky, kterou provázel Jamil Maigi, lékař ateista, který měl záměr zdiskreditovat to, co nazýval „konstruovaný podvod". Po nevysvětlitelném náhlém uzdravení mladé muslimky se obrátil a několikrát veřejně vydal svědectví o své vnitřní proměně.

Jeden z nejvýznamnějších zázraků způsobených na přímluvu Matky Boží v Soufanieh bylo úplné uzdravení paralyzované končetiny Alice Benalianové. Tato starší žena z Aleppa v důsledku autonehody v roce 1970 po vadném srůstu zlomeniny měla paži paralyzovanou až od ramene. Po mnoha pokusech o vyléčení jí lékaři již nedávali žádnou naději. Po třinácti letech od nehody během modlitby před ikonou od Myrny Nazzour, která byla vystavena v kostele Svatého Kříže v Damašku, byla nečekaně náhle uzdravena a ovládání paže se plně obnovilo. Případ je dokumentován nálezy a rentgenovými snímky.

Svědkem nezvykle vzrušujícího uzdravení byla dcera syrského spisovatele Adiba Mousleha. Studovala práva v Londýně a ve Francii a během Vánoc 1982 navštívila své rodiče v Damašku. Když uslyšela o uzdraveních v Soufanieh, přihlásila se, že bude dobrovolně obsluhovat poutníky, kteří o Vánocích hojně přicházeli do Soufanieh. Jednoho dne přišli manželé s dvouletým chlapcem, který byl od narození ochrnutý. Pro velký zástup lidí se jim nepodařilo dostat se před zázračný obraz. Vzkázali tedy Adibově dceři jméno syna a název jeho choroby. Provázela je pohledem z domu Nazzourových. Když otec otevíral dveře auta, položil chlapce, ale ten se zvedl a postavil na vlastní nohy. Muž nevěřil svým očím a znovu chlapce posadil. Hoch znovu vstal. Otec to ještě několikrát opakoval se stejným výsledkem. Slzy smutku u rodičů se změnily v pláč z radosti, jakou sdílel i zástup, který se mezitím kolem auta vytvořil.

K uzdravením dochází dodnes. Týká se to jak katolíků, tak pravoslavných i muslimů a nevěřících. Uzdravení se týkají novotvarů, slepoty od narození, ochrnutí, nemocí mozku...

Názory na Soufanieh

Neobvyklé jevy, které se dějí v Soufanieh, probouzely od počátku zájem církevních představitelů jak katolických, tak pravoslavných. Od 7.ledna do 21.února 1983 byl obraz Matky Boží Kazaňské vystaven v kostele Svatého Kříže, kam byl přenesen ve slavném procesí.

Z katolické církve předním tlumočníkem poselství byli kněží Eliáš Zahlaoui a Josef Malouli. Zpočátku zachovávali odstup, ale jak sledovali plody událostí v Soufanieh, nabývali stále větší důvěry. Byli svědky stigmat, extází a vytékání oleje a s velkou pečlivostí sledovali pak všechny události, které se v Myrniné domě udály. Ty vyvolaly pozornost také apoštolského nuncia v Sýrii. Již v osmdesátých letech minulého století tehdejší nuncius Nicola Rotunno zařídil setkání Myrny se známým specialistou na mariánská zjevení Renémem Laurentinem, který shromáždil bohatou dokumentaci a poslal ji do Říma.

Jeho nástupce Luigi Accogli po počáteční nedůvěře byl tak uchvácen působením Boží milosti v Damašku, že po skončení své mise založil v Římě Ekumenické centrum Naší Paní ze Soufanieh. Jeho otevření se účastnila řada kardinálů a biskupů. Přítomná byla také Myrna.

Podle biskupa Luigiho Accogliho jedním z nejvýznamnějších činitelů, které potvrzují autentičnost událostí v Soufanieh, je samotný život manželů Nazzourových. Před zázračnými událostmi nepatřila tato rodina k horlivým vyznavačům Kristovým. Žila spíše jen z tradice, do kostela chodila jen v neděli a modlila se ze zvyku. Prvním poselstvím Myrna vůbec nerozuměla. Rovněž její muž byl velmi vlažný a o víru se příliš nezajímal. Po začátku zázračných událostí se jejich život zcela změnil. Stali se lidmi hluboké modlitby a služby bližním. Zřekli se svého soukromí a otevřeli svůj dům všem, kteří hledali pomoc Panny Marie. Mikuláš prodal svou restauraci na středomořském pobřeží, kterou si otevřel za peníze získané v zahraničí, a začal pracovat u svého bratra, aby byl Myrně nablízku. Od počátku manželé odmítali jakéholiv dary od poutníků. O tom informovala tabulka u dveří bytu. Odmítli také přestěhovat se do většího bytu, který jim nabídla syrská vláda. Z finančního hlediska měly pro ně události vysloveně negativní vliv na rozdíl od duchovního pokroku. Biskup Accoli soudí, že předstírání zbožnosti je možné po několik měsíců, nikoliv však po celá léta. Od počátku zjevení už uplynulo třicet let.

Prohloubení duchovního života nijak nezmenšilo prostotu jejich života. Myrna mimo mystické skutečnosti vede zcela běžný život. Pečuje o dům a výchovu dvou dětí, je vzorem matky a ženy podle příkladu Panny Marie. Jedna z návštěvnic, která se sem kdysi přišla modlit, viděla Myrnu, jak drhne podlahu. Překvapená zvolala: „Co to vidím, ty ruce, ze kterých vytéká olej Nejsvětější Panny, se ponořují do špinavé vody?" „A vy si myslíte, že Panna Maria měla služku?" - odpověděla ihned Myrna.

„Charakteristický rys události v Soufanieh vidím v návratu k prvotní evangelijní prostotě, kdy lidé přicházeli k Ježíši a bezprostředně a spontánně padali na kolena u jeho nohou. Bezprostřední dar sebe sama Ježíši nebo bližnímu - což je ve skutečnosti totéž - to je poselství Ježíše, plnost evangelia, kříže a křesťanské spirituality. Možná, že tento dar je tím, co nás činí svatými. Vyžaduje od nás, abychom usilovali jít tímto směrem. Zbytek vykoná Ježíš." To jsou slova, která napsal syrský spisovatel Antoine Makdisi a která definují podstatu událostí v Soufanieh. Základ křesťanského života opravdu spočívá v úplné důvěře v Ježíše, jemuž odevzdáváme celý svůj osud. Jen to nám dovoluje zbavit se strachu a nejistoty z budoucnosti, osvobodit se z pout nezřízených závislostí a získat opravdovou radost.

Bůh skrze nevelká znamení a zázraky promlouvá k současnému člověku svedenému ilužemi novodobé vědeckotechnické civilizace o těch nejpodstatnějších záležitostech. Olej, který v neobyčejném množství vytéká z obrázku, představuje příklad *creatio ex nihilo* (stvoření z ničeho). Toho je schopen jedině Bůh Stvořitel nebe i země. Tato prostá, ale základní pravda je obsažena v posledním poselství 10.května 2004: „To je můj poslední vzkaz pro vás: Ať se každý vrátí domů, zachová ve svém srdci Východ. Odtud vzešlo znovu světlo a vy jste jeho odleskem ve světě svedeném materialismem, smyslností a slávou, takže téměř ztratil svou cenu."

Stigmata na těle Myrny připomínají člověku spasitelné utrpení Krista, který skutečně zemřel na kříži, byl pohřben a třetího dne vstal.

Konečně zjevení Panny Marie poukazují na požehnanou mezi ženami, vzor křesťanského života a Matku všech věřících, která nehledá svou slávu, ale vede nás ke svému Synu: „Moje děti, moje poslání začalo tu noc, kdy mě anděl oslovil: Požehnaná mezi ženami. Byla jsem schopna odpovědět jedině: Jsem služebnice Páně. Nejsem schopná ti říct: Odpouštějí se ti tvé hříchy. Ale řekl to můj Syn." (24. března 1983)

Mlujcie sie 2/2011

Překlad podle Světla 25/11

Naše cestování po Španělsku (1)

Nám již dobře známý poutník a cestovatel Vladimír Sádlík, kterého čtenáři poznali již z poutě do Compostely a cesty do Afriky nám do Hlasů národa zaslal vyprávění o své cestě po Španělsku v roce 2010. Přineseme vám je v sérii článků na pokračování jako inspiraci pro dobu prázdnin a letních dovolených.

15. března

Chci vám popsat své zážitky z cesty po Španělsku. Vyrazili jsme z Prahy kolem šesté hodiny ráno směrem na Frankfurt. Při přesedání na letišti ve Franfurtu mělo letadlo do Madridu zpoždění půl hodiny, ale toto zpoždění jsme při příletu do Madridu dohnali. Z letiště jsme jeli metrem do stanice Podrazco a šli jsme navštívit mého přítele Javiera. Cestou jsme se zastavili v restauraci, odkud jsem zavolal mobilem Javiera a za chvíli nás vyzvedla jeho žena Anita. Po ubytování jsme se jeli podívat na Bránu slunce, která představuje nultý bod Španělska a od kterého se měří veškeré vzdálenosti. Puerta del Sol vzniklo původně jako brána v městské zdi v 15. století. Od Brány slunce jsme šli k Bráně Cibeles a vešli jsme do parku Bueno Retiro. Park se nachází ve středu Madridu a má rozlohu 130 ha. Cestou potkáváme zástupy lidí a mezi nimi dokonce čtyry Češky, s kterými jsme se rodným jazykem pozdravili. V parku se nachází socha krále Alfonze XII, je tam i jezírko s lodičkami, okrasné stromy, záhony květin a různé hospůdky. Odsud jsme jeli na náměstí

Plaza Mayor s překrásnou radnicí

V kameni ztvárněný symbol Madridu – medvídek požírající plody madroňa

Mayor, kde jsou krásná podloubí a uprostřed je socha Pedra VII. Je tam možno vidět různé kejklíře, rovněž bývalou pekárnu s obrázky na fasádě. Plaza Mayor bylo jedním z prvních madridských tržišť. V 15. století náměstí sloužilo jako hlavní místo pro býčí zápasy, karnevaly, festivaly, veřejné popravy i fotbalová utkání a všechny druhy oficiálních slavností. Zde se provádělo též upalování kacířů. Každý rok se tu také konají oslavy patrona Madridu San Isidora. Čtyřpatrová radnice a zároveň kulturní dům Casa de la Panadería zaujme svojí nádhernou fasádou a dvěmi věžičkami po stranách. Večer jsme se vrátili do domu Javiera, předali dárky a šli spát.

16. března

Ráno jsme dojeli metrem do stanice Anton Martin a na ulici Atocha jsme navštívili přítele Emilia, který pracoval v arabských lázních. Chvíli jsme si povídali, vypili kapučíno a pak jsme si prohlédli nádhernou katedrálu, před kterou byla socha papeže Jana Pavla II. Katedrála Nuestra seňora de la Almudena je postavena na kopci nad řekou Manzanares. První kostel zde stál již v devátém století. Stavba nové katedrály byla zahájena roku 1883 a dokončena v roce 1993.

Pak jsme navštívili sousední královský palác. Roku 852 zde arabský emír Muhammad I. nechal postavit tzv. Alcázar – pevnostní palác, nazývaný Mayrit. Po reconquistě v 11. století používali palác křesťanští panovníci jako lovecký zámek, z jeho jména Mayrit se posléze vyvinulo jméno města Madrid. Roku 1561 se Madrid stal hlavním městem Španělska a maurský palác sloužil až do roku 1734 jako královské sídlo. Po jeho vyhoření byla stavba nahrazena současným novým zámkem Palacio Real de Madrid, který je oficiálním sídlem Juana Carlose I., španělského krále. Je považován za nejrozlehlejší v západní Evropě; zaujímá plochu 135 000 m² a má více než 3418 místností. Palác ve svých zdech uchovává cenné historicko-umělecké sbírky, mezi nimiž vyniká například kolekce hudebních nástrojů vyrobených Antoniem Stradivariem. Interiér paláce vyniká uměleckým bohatstvím, ať už se jedná o vybrané materiály použité při stavbě, či o výzdobu jeho pokojů všemi druhy umění, mezi nimiž najdeme obrazy Caravaggiovy, Velázquezovy, Goyovy, fresky od Corrada Giaquinta, Tiepola či Mengse. Mezi další cenné předměty patří exponáty královské zbrojnice, sbírky tapisérií, porcelánu, hodin a mobiliáře. Nás upoutaly zejména sbírky starých vojenských zbraní. Palác byl sídlem španělských králů do roku 1931. Nadále se v něm konají důležitá setkání, oficiální

Královský palác se zahradami v Madridu

Pomník Dona Quijota na Španělském náměstí

státní akty a ceremonie, zatímco soukromou rezidencí královské rodiny je palác Zarzuela nedaleko od Madridu, kde se současný královský pár ubytoval roku 1962, když Juan Carlos odmítl obývat Královský palác.

Pokračovali jsme na Španělské náměstí. Plaza de España je obdélníkové náměstí s parčíkem a pomníkem Miguela de Cervantese a jeho románových postav Dona Quijota a Sancho Panzy. V parku se nacházejí různé vodní plochy . U soch se fotografujeme a odpočíváme. Plaza de España je jedním z nejsymboličtějších náměstí v Madridu. Nachází se severním směrem jen kousek od Královského paláce. Dvě veliké madridské třídy Gran Vía a Calle de Princesa se zde spojují. Gran Vía pokračuje jihovýchodním směrem k Puertě del Sol Odcházíme přez Náměstí slunce k muzeu Real academia de Bellas Arte de San Fernando, kde jsme si prohlédli zejména středověké umění, jak obrazy tak i sochy. Nakonec jsme navštívili kostel Svatého Františka. K pokladům tohoto bezpochyby nejkrásnějšího madridského kostela s ohromnou kopulí patří Goyovy a Riberovy obrazy. Velmi mnoho krásných zážitků pro jeden den.

17. března

Vystoupili jsme z metra na stanici Atocha a šli jsme pomalu k muzeu Prado. Schází mě jeden rok, abych obdržel slevu pro seniory, přítel Jaroslav takové problémy nemá. Muzeum Prado je pro svou proslulou sbírku umění řazeno mezi nejlepší světová muzea. Sbírka je rozdělena do 8 hlavních sekcí a zabírá 2 podlaží, ve kterých najdete: španělské malířství (1100-1850), italské malířství (1300-1800), vlámské malířství (1430-1700), francouzské malířství (1600-1800), německé malířství (1450-1800), sochy, kresby a dekorativní umění. Na začátku jsme si prohlédli , které pocházely ještě z římského období, které nás velice zaujaly. Z obrazů známých malířů holandských jsme věnovali pozornost Rubensovi a van Dyckovi, z malířů španělských Velasquezovi, Goyovi, němci Dürerovi a italovi Fra Angelico. Bylo těžké určit, kdo z nich je nejlepší. Největší dojem na nás učinil obraz Družičky - "Las Meninas" od Velazqueze. Prohlídka trvala více jak čtyři hodiny. Muzeum Prado se nachází ve čtvrti Huertas. Král Karel III. Španělský se v 18.století rozhodl rozšířit východní hranice města a založil zde nejen Prado, ale i park Bueno Retiro, který už v tomto období získal víceméně dnešní podobu. Prohlédli jsme si železniční stanici Atocha, a koupili jsme si jízdenky na další den do San Lorenzo de Escorial. Pak jsme si šli odpočinout do parku Bueno Retiro, který jsme navštívili již po druhé. Zde nás zaujaly tvarované a seřezávané keře zajímavých tvarů. Většina návštěvníků se zde shlukuje v okolí uměle vytvořeného jezera, posedává na terase kavárny nebo jen tak leží v trávě a opaluje se. Jelikož odpolední slunce již dobře hřálo, usadili jsme se poblíž jezera na trávě a nasvačili jsme se z vlastních zásob a opalovali jsme se.

18. března

Ráno po snídani jsme se rozloučili s Javirem a Annou a metrem jsme dojeli na železniční stanici Atocha a jeli jsme vlakem do stanice Chamartin. V blízkosti této stanice je fotbalový stadion Bernabeau fotbalového klubu Real Madrid. Přestoupili jsme na vlak do Escorialu. Po příjezdu jsme šli k monastýru, který jsme si prohlédli. El Escorial (plným názvem ve španělštině Monasterio y Real Sitio de San Lorenzo de El Escorial, tedy klášter a královské sídlo svatého Vavřince z El Escorialu) je monumentální stavba, která sloužila jako královské sídlo a klášter, zasvěcený sv. Vavřinci, španělskému mučedníkovi na paměť vítězství Španělska nad Francií v bitvě u St. Quentinu (10. srpna 1557). Traduje se dokonce, že pravoúhlý půdorys El Escorialu byl inspirován roštem, na kterém byl Vavřinec upálen.

Stavba bylo koncipována sice především jakožto sakrální objekt, nicméně projekt byl navržen tak, aby Escorial mohl sloužit k mnoha dalším účelům. Významnou (asi čtvrtinovou) část zabírá královský palác. Další části sloužily vzdělání, a to jak světskému, tak i náboženskému. Další místnosti byly vyčleněny pro návštěvníky a nemocnici se zotavovnou a velkou lékárnou. Dalším účelem komplexu bylo mausoleum a palác pro letní pobyt madridského dvora. Stavba stojí zhruba 45 km severozápadně od Madridu, na úpatí Sierra

Klášter a královské sídlo v Escorialu

de Guadarrama v nadmořské výšce 1028 metrů. Původcem komplexu je španělský král Filip II., který se sám zajímal o architekturu.

Na výzdobě Escorialu se podílelo mnoho významných malířů a sochařů, jako například El Greco, Tizian, Michelangelo, Velázquez, dále například Luca Cambiaso a Pelegrino Tibaldi. Velká část výzdoby byla vytvořena za Filipa II., nicméně další španělští panovníci se také podíleli na rozšiřování sbírek. Velká důležitost byla přikládána vyzdobení baziliky. Bazilika San Lorenzo el Real tvoří centrální část komplexu. Zkušenosti hlavního stavitele Juana Bautisty de Toledo autora Svatopetrské baziliky v Římě se odrazily též ve vzhledu baziliky v Escorialu. Původně měli všechny velké oltářní obrazy vytvořit Michelangelo nebo Tizian, což však nemohlo být realizováno kvůli zdravotnímu stavu a vysokému věku obou mistrů, přesahující osmdesát let, a výzdobou nakonec byli pověřeni méně věhlasní umělci. Například dvojice Cambiaso a Pelegrini vytvořila rozsáhlý cyklus fresek. V bazilice se nachází oltářní obraz mučednické smrti sv. Vavřince od Tiziana. Jako v každém klášteře ani v El Escorialu nesměla chybět budova knihovny. Hlavní místnost knihovny má rozměry čtyřicet čtyři metry na délku, devět metrů šířku a deset na výšku, budova je vybavena zdobně vyřezávanými policemi. Budovu vlastní, ale i police na knihy navrhl de Herrera. Stropy byly vymalovány Pellegrinem Tibaldim. Jsou zde, na freskách, vyobrazeny výjevy na motivy sedmi svobodných umění, gramatiky, rétoriky, logiky, aritmetiky, geometrie, astronomie a hudby. Filip do této knihovny nashromáždil přes 40 000 výtisků. Královský palác byl postaven hned za bazilikou, vedle hlavního oltáře. Jeho palác se sestával především z několika zdobených pokojů. Král Filip využíval okno obrácené do baziliky aby mohl pozorovat mše z postele když ho zastihl záchvat dny. Filip II. Též sponzoroval největší relikviář v celém známém katolickém světě. Celá sbírka se skládala z asi 7500 relikvií, které byly uschovány ve vyřezávaných relikviářích, které navrhl Juan de Herrera. V jednom z těchto relikviářů je uložena spodní čelist

Údolí padlých Valleo de caidos

sv. Anežky České. Velké množství relikviářů pochází z řemeslné dílny Juana de Arfe Villafañe. Tyto schránky byly vyřezány do mnoha podob (například připomínají hlavy, ruce, nádoby pyramidovitého tvaru, rakve atd.) a jsou rozmístěny po celém klášteře, přičemž největší množství je jich uloženo v bazilice. Královská hrobka (španělsky *Cripta Real*) kláštera El Escorial, známá také jako Pantheon králů, byla vystavěna Juanem Gómezem de Mora podle návrhů italského architekta Giovanni Battisty Crescenziho. Sestává z 26 mramorových hrobek, v nichž spočívají ostatky králů a královen z rodů rakouského a bourbonského.

Naše prohlídky začaly ukázkou řemeslného nářadí a pokračovaly ukázkami z architektury. Potom následovala prohlídka obrazů známých i méně známých umělců. V podzemí jsme si prohlédli hrobky španělských králů, královen, princů a princezen. V informačním středisku jsme dostali mapu města a ubytovali se v penzionu Christina. Večer jsme šli parkem až ke kostelu sv.Bernarda, který se právě opravoval a tak byla mše svatá na faře.

19. března

Po snídani v penzionu Christina jsme se vydali pěšky na cestu k Údolí padlých Valleo de caidos. Generál Francisco Franco, španělský diktátor z období 1939-1975, koncipoval Údolí padlých jako poctu obětem španělské občanské války (1936-1939). Franco nechal areál postavit pro obě strany - pro republikány i pro fašistickou stranu generála. Jelikož cesta nebyla značená, vyptávali jsme se lidí na její směr. Došli jsme až k obecnímu hřbitovu, kde jsme měli štěstí, že nás vzal autem jeden Argentinec, který nás odvezl až ke skalní bazilice a řekl nám , že je tam dnes mše svatá. Spatřili jsme třiceti-metrový kříž na skále a pod ním portál skalní baziliky, U vchodu jsme byli podrobeni bezpečnostní kontrole včetně zavazadel. Bazilika byla postavena v letech 1940 –1952. V hlavním koridoru nás uvítaly dvě obrovské sochy svalnatých strážných andělů s meči. Za hlavním oltářem je hrobka generála Franca, který je pochován v bazilice spolu s José Antoniem Riverem, zakladatelem falangy - fašistické strany. Ostatní oběti občanské války jsou pochované mimo Baziliku v půdě kopce. Na hlavním oltáři je velký dřevěný kříž z kmene stromu a nad ním obrovská kopule s malbami. Mše svatá byla nádherná. Sloužili ji tři kněží a deset řádových bratrů. Při pozdvihování zhasla veškerá světla a osvětlen byl jen obětní stůl, což byl úchvatný zážitek. Zpět jsme šli pěšky zasněženým pohořím Sierra de Guadarrama . Protože byl svátek svatého Josefa byly veškeré obchody zavřeny. Vyjímkou byl vietnamský obchod, kde jsme si koupili chléb salám a sýr k večeři a na další cestu.

Pokračování příště.

Vladimír Sádlík
Česká republika

MLADÝM

Není to zvláštní?

Není to zvláštní, jak dvacet dolarů se vám zdá být velkým obnosem, když je dáte v kostele do košíku, ale malým obnosem, když jdete nakupovat?

Není to zvláštní, jak dvě hodiny strávené v kostele se vám zdají být dlouhé a jak krátké se vám zdají být, když se díváte na zajímavý film?

Není to zvláštní, jak těžké a unavující je pro vás přečíst jednu kapitolu z Bible, ale jak snadné je pro vás přečíst sto stránek napínavého románu?

Není to zvláštní, jak každý chce vstupenku do první řady na koncert nebo do divadla, ale udělá všechno možné, aby mohl sedět v poslední lavici v kostele?

Není to zvláštní, jak musíme být o mimořádné akci v kostele informováni nejméně 2 – 3 týdny dopředu, abychom ji mohli zařadit do svého programu, ale jak na světské záležitosti reagujeme okamžitě, jak se o nich dovíme?

Není to zvláštní, jak těžké je pro nás získávat vědomosti o Bohu a bavit se o náboženských věcech s ostatními, ale jak přitažlivé je pro nás poslouchat pomluvy, přisadit si k nim a do nekonečna je opakovat před druhými?

Není to zvláštní, jak každý chce mít zajištěné místo v nebi, ale při tom zanedbává svůj duchovní život a nechce se jakkoli přičinit o to, aby se tam dostal?

Není to zvláštní, jak okamžitě posíláme e-mailem vtipy a všelijaké hlouposti dál, ale když máme poslat nějakou zprávu o Bohu nebo nějakou duchovní myšlenku, dlouho o tom přemýšlíme a nakonec ji raději vymažeme, než bychom to poslali dál?

Není to zvláštní, že po přečtení těchto myšlenek na ně rychle zapomenete, než abyste je předali dál?

Předejte tyto myšlenky členům své rodiny, přátelům i jiným lidem. Napomůžete tak šíření poselství pravdy a dobra a pomůžete ostatním, aby ve svém životě nalezli Boha.

Z e-mailové zprávy

Děvčátko

P. Mateo Crawley vypráví:

„K mé zpovědnici přišlo děvčátko. Když skončilo své vyznání hříchů, řeklo:

- Otče, já vidím každý den Ježíše.
- A kdy ho vidíš?
- Když přijmu svaté přijímání a vrátím se na místo. Je vedle mne a mluvíme spolu.
- A druzí ho nevidí?
- Nevím.
- A co ti říká?
- Říká mi vždycky, že mě má rád a že chce, aby byl hodně milován.
- A v jaké podobě ho vidíš?
- Jako dítě.
- A co od něho žádáš?
- Nic, co bych od něho mohla žádat?

Chtěl jsem se přesvědčit, jestli se tomuto dítěti skutečně Ježíš zjevuje, a pokusil jsem se o takovou zkoušku. Dodal jsem tedy:

- Poslouchej, maličká. Až uvidíš opět po svatém přijímání Ježíše, povíš mu toto: „Můj zpovědník chce obrátit hříšníka. Pošli mu ho.“ Potom přijdeš, a povíš mi, co ti Ježíš odpoví.

Příští den po mši svaté děvčátko zase přišlo ke zpovědnici.

- Otče, hříšník k obrácení právě vstoupil do kostela.

Vyšel jsem ze zpovědnice a šel ke vchodu. Byl tam muž se vzrušenou tváří, jako by chtěl se mnou mluvit.

- Důstojnosti, řekl mi, potřeboval bych vysvětlit jeden fenomén. Už mnoho let nechodím do kostela. Před půl hodinou jsem uslyšel jakoby hlas: „Jdi do kostela. Vyzpovídej se!“ Ten vnitřní hlas byl tak naléhavý, že jsem nemohl než vstoupit do kostela. Myslím, že dokud se nevyzpovídám, nebudu mít klid.
- Děkujte Bohu, že vás povolal k pokání. Půjdeme do sakristie a já vyslechnu vaši zpověď.“

P. Mateo Crawley končí: „Důkazem Ježíšova zjevení bylo obrácení hříšníka.“

L'Ostia Consacrata
Překlad podle Světla 5/11

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Mikoláš Aleš

Český malíř, kreslíř a ilustrátor, příslušník generace Národního divadla

Mikoláš Aleš (1852 – 1913), tvůrce Lunet v Národním divadle v Praze a osmi tisíc dalších výtvarných opusů byl obdařen absolutní vizuální pamětí. Z jeho děl si připomeňme cyklus kartonů Vlast pro Národní divadlo, cykly Živly, Život starých Slovanů a jiné. Z olejomalby Setkání Jiřího z Poděbrad s Matyášem Korvínem a další. Ve Špalíčku, jednoho sta národních písní a říkadel, s Alšovým poetickým zobrazením, byla ve zkratce zachycena prostá poezie života. Mikoláš Aleš miloval české lidové písně a říkadla, ve Špalíčku byl jejich krásou inspirován. První nápad, ilustrovat popěvek o koníčku, nakreslil Mikoláš Aleš na Akademii roku 1871, to mu nebylo ještě ani dvacet. Sem tam k nějakému říkadlu či lidové písničce připojil obrázek. Když se roku 1895 konala v Praze Národopisná výstava, prodávaly se už na ní za deset krejcarů Alšovy obrázky v sešitkách na způsob „špalíčků" kramářských písniček. Díky něžným ilustracím měly ohromný úspěch. Jen během trvání výstavy od května 1895 do října téhož roku vyšel „minišpalíček" celkem 16x. Ke knižnímu vydání Špalíčku došlo pak poprvé v roce 1907.

Mikoláš Aleš svá díla tvořil lehce a rychle, „jako když stenografuje" říkali o něm přátelé. Dcera Marina o svém otci Mikoláši Alšovi napsala: „Chodíval brzy spát, časně ráno vstával. O nocích si v duchu vytvářel zamýšlený motiv. Ráno pak lehce kresbu „napsal", at to byla pohádka, národní písnička, bohatýr, husitský hejtman nebo velký karton k výzdobě domovního průčelí. Večer míval napnutý velký čistý papír na tabuli, nebo pro větší kresby přímo na zdi, na níž měl přibité voskované plátno jako podklad. A ráno jsme my, děti, byly kolikrát jako v Jiříkově vidění, když jsme oči otevíraly a viděly celé výjevy v životní velikosti před sebou. Než začal kreslit třeba karton, přeměřil si přimhouřenýma očima plochu papíru v odstupu. Přistoupil, sem tam ťukl uhlem, lehounkými čarami nakreslil obraz kompozice a silnými konturami začal obraz vytahovat. A už to šlo, jako když si hraje."

Inspiraci k umění zdědil Mikoláš Aleš po otci i matce. V otcově linii se muzicírovalo a také hodně četlo. Praděd Kašpar Aleš byl nejbohatší muž v Miroticích. Na náměstí přestavěl starý dřevěný dům na kamenný palác, proslulou Alšovnu. Víc než 20 let zastával úřad purkmistra, byl náruživým cimbalistou a také zpěvákem, kůrový sólista mocného hlasu, obr vzrůstem, s majestátným chováním a bohatýrským jednáním, jemuž byla zavázána či dlužila půlka města. Byl dobrým hospodářem, obchodníkem i hrdým Čechem. Na svého praděda Kašpara Aleše byl Mikoláš Aleš velice pyšný. Nejpopulárnější a nejslavnější z Alšova rodu se stal právě Kašpar Aleš a jeho pravnuk Mikoláš Aleš, známý český malíř, kreslíř a ilustrátor.

Známý Alšův obraz Setkání Jiřího z Poděbrad s Matyášem Korvínem

„Krkonoše" z cyklu lunet pro Národní divadlo

Maminka Mikoláše Alše byla rodem Fanfulová. Narodila se v roce 1808, byla o sedm roků starší než manžel, pan František Aleš, Mikolášův otec. Nádherně vyšívala. Měla fantazii a výtvarný talent, i nejsložitější vzory si na textilní podklad předkreslovala zpaměti a naprosto samozřejmě. Také otec Mikuláše Alše František krásně kreslil, krásně zpíval a s oblibou hrál ochotnické divadlo.

Syn Mikoláš Aleš se narodil v roce 1852 v Miroticích. Dnes na místě rodného domku Mikoláše Alše v Miroticích stojí muzeum. V roce 1856 František Aleš domek v Miroticích, v němž přišli na svět tři jeho synové, prodal a odstěhoval se za prací do Písku. V Písku, v perle Pootaví, pak Mikoláš Aleš trávil svá chlapecká léta. Písek byl městem proslulým v mnoha směrech. Kdysi zbohatl na rýžování zlata a voroplavbě. Díky několika renomovaným školám se stal Písek městem studentů, časem také umělců a jiných slavných osobností, které tu buď učily, nebo studovaly. Kvalitou proslulo písecké gymnázium, v roce 1860 zde také vznikla první česká reálka, proslulostí vynikala vyhledávaná škola rolnická a lesnická, dokonce i první „vyšší dívčí škola" byla otevřena právě v Písku. Ze slavných studentů a absolventů písecských škol vzpomeňme třeba vedle Mikoláše Alše také Čelakovského, Stroupežnického, Holečka, Klostermanna, Sovu, Šrámka, Makařovského, Krška. Z profesorů, kteří zde vyučovali vzpomeňme na Václava Hanku a básníka Adolfa Heyduka, za kterým rád zajížděl z Prahy Jan Neruda.

Mladý Mikoláš Aleš v Písku studoval na hlavní škole, nějaký čas pak na gymnáziu, pak na reálce. V roce 1869, čili v sedmnácti letech, odešel Mikoláš Aleš z Písku na Akademii do Prahy. „Bratři byli géniové, to já jsem nic," říkal Mikoláš Aleš s ohlédnutím na svá studia v Písku. Všichni tři bratři: František, mladší Jan a nejmladší Mikoláš byli mimořádně nadaní. Díky Františkovi přilnul Mikoláš k historii, zvláště k českým dějinám v jejich velebně vznešené obrozenecké kráse a rukopisné verzi. Od přecitlivělého bratra Jana přejal lásku k přírodě. Co však především, že bratr Jan měl mimořádné kreslířské nadání, měl postřeh, přesné vidění a stenograficky rychlou ruku - právě tu, jakou si pak vycvičil i Mikoláš. Ve spolupráci obou bratrů se ve vzácné symbióze setkaly talent s obdivem a ochota poradit, naučit, usnadnit mladšímu bráškovi Mikolášovi cestu, když ho kreslení tak baví. Jan svého bratra citlivě vedl, inspiroval, upozorňoval na detail v kompozici díla, poučil citlivě a s taktem, pochválil bratrův pokrok a povzbudil k další práci. V pevné souručenství spojily tři bratry společné zájmy, spojoval je navzájem hluboký citový vztah. Do tohoto ideálního Alšovského triumvirátu tří nadaných bratrů zasáhl krutý osud. V roce 1864 nejstarší bratr František prodělal těžký zápal plic. Léčil se doma. Sotva se pozdravil, s podzimem téhož roku se dostavila podivná recidiva. Vyhublý a bledý František začal nakonec chrlit krev. Zesláblému Františkovi nebylo možné pomoci. V březnu 1865 nešťastný František zemřel na souchotiny. Bylo mu osmnáct a půl. Téhož roku jeho spolužáci na gymnáziu maturovali...

Za dva roky Alšův rod postihla další krutá rána osudu. Nadaný, prudký, přecitlivělý a nešťastně zamilovaný Jan na Velký pátek roku 1867 se kdesi v pootavském lese zastřelil. Stalo se tak před očima dívky, do které byl zamilován. Oktaváně Janovi nebylo ještě 19 let. Střelil se rovnou do srdce. Nebylo nikdy plně objasněno, zda Jan své dívce demonstrativně ukazoval zacházení se zbraní a k výstřelu došlo nešťastnou náhodou, anebo to byla sebevražda. Jisté však je, že ta vražedná zbraň byla skutečně Janova, byl na ni pyšný, když ji ukazoval svým kamarádům.

V průběhu dvou let dva ze tří tak nadějných mladých Alšů zcela nečekaně opustili svět. Ani Františkovi ani Janovi nebylo ještě 19 let. Pro dospívajícího Mikoláše to byla strašná citová katastrofa, tragédie, s níž se nikdy nevyrovnal. Bratři mu byli vším, oddanými přáteli, kamarády, rádci, ochránci, byli mu vzorem, inspirací, visel na nich, představovali opravdové zázemí, soudržnou

Fasáda Rottova domu se sgrafity Mikoláše Alše

Jedna ze stovek populárních Alšových perokreseb k různým říkadlům

rodinu, byli mu životní oporou. Během dvou let je nečekaně oba ztratil. Z té strašné tragedie se dlouho Mikoláš nemohl vzpamatovat. Od svých nadaných obou bratrů se Mikoláš učil, přebíral životní názory, návyky a postoje. Oba bratři mu byli zářným příkladem, byli mu vzory, které si pak nesl světem. Po letech pak Mikoláš Aleš prohlásil, že jeho bratr Jan byl pro něho prvním a také nejvlivnějším učitelem kreslení.

Mezi spolužáky Mikoláše Alše v Praze na Akademii např. patřili Ženíšek, Tulka, Václav Brožík a vlastně celá příští generace Národního divadla. Během studia se Mikoláš seznámil ještě s dalšími mladíky, kteří se v budoucnu proslavili. Byli to studenti Jirásek, Vrchlický a také medik Thomayer. Z uměleckého světa se mu stal vzorem Josef Mánes a také Jan Matějka. Začátkem roku 1875 Mikoláš Aleš píše Jiráskovi, že má rozdělané cykly Živly, Tři doby země české, zejména list Čechie v slávě. To byl zajímavý dopis. Je první zprávou o motivech i základní myšlence, již použije pro Národní divadlo.

Ženíšek seznámil Mikoláše Alše s Brandejsem, s přítelem výtvarníků. Ten pozval Mikoláše Alše k pobytu na svém zámku v Suchdole u Prahy. Namísto 14 dnů na zámečku v Suchdole v plné práci Mikoláš pobyl půldruhého roku. Mohl se plně věnovat tvůrčí práci, zbaven existenčních starostí. Uprostřed pohody a krásné přírody Mikoláš vytvořil kolem třicítky olejomaleb na téma Rákocziho pochod, Hrob božího bojovníka, Husitský tábor, Setkání Jiřího Poděbradského s Matyášem Korvínem, Zavraždění knížete Svatopluka, Staroslovanský pohřeb a jiné práce.

K účasti na výzdobě Národního divadla Mikoláše Alše přemluvil „kníže" Brandejs. Mikoláš Aleš podal návrh na výzdobu foyeru Národního divadla, totiž 14 lunet, stropu a dalších ploch, koncept dopracoval s Ženíškem. Jejich projekt vyhrál. Dostali 1. cenu, 2500 zlatých celkem. Konečně se mohl Mikoláš Aleš oženit s Marinou Kailovou, s kamarádkou z dětství.

Do triumfu v soutěži o malířskou výzdobu národního divadla Mikoláš Aleš širší veřejnosti zůstal neznámý. V roce 1879 se však stal zářící hvězdou - cyklus Vlast vyvolal všeobecný obdiv. Pak opět Mikoláš zmizel z pozornosti uměleckých kruhů i veřejnosti a to i přesto, že dělal stovky, tisíce kreseb pro různé časopisy, ilustroval Čelakovského Ohlasy písní ruských v roce 1883 a jiné. Mikoláš Aleš nejen krásnými ilustracemi obohacoval knihy a časopisy, ale zdobil malbami i domy v Praze. Připomeňme si barevná sgrafita na Wiehlově, Štorchově či Hottově domu. V Praze najdeme Alšovy malby i v Obecním domě, Zemské bance, Staroměstské vodárně, hostinci U Šenfloků atd. V Plzni Alšovy fresky zdobí celé bloky domů v Tovární, Nerudově a Jagellonské ulici. Alšovy rozlehlé malby se nachází také v Písku, ve Vodňanech, v Domažlicích, v Litomyšli, Strakonicích, Protivíně, Náchodě, Vsetíně a jinde. Od osmdesátých let 19. století Mikoláš Aleš pracoval v horečném tempu. Prováděl výzdobu soukromých i veřejných prostor, exteriérů i interiérů. Zušlechťoval činžovní vily, peněžní ústavy, radnice, školy, kostely, kavárny i hostince. Mistrně se dokázal vyrovnat s jakoukoli objednávkou.

Mikoláš Aleš zasvětil svůj život každodenní nenápadné práci. Dělal ji dobře, dělal ji rád a také dělal ji s láskou. Velkého jmění se Mikoláš Aleš nedomohl. Lepší životní úrovně se Alšova rodina dočkala až začátkem 20. století. Předtím žili v nejskromnějších poměrech. Přes skromné sociální poměry v rodině bylo Alšovo manželství harmonické, klidné a šťastné. Měli tři děti. Nejstarší dcera Marina se stala akademickou malířkou.

Mikoláš Aleš se ani nedožil 61 let. Zemřel z 9. na 10. července 1913. Krátce před smrtí si povzdechl: „Už mi není možnou po světě choditi." Pohřeb byl vypraven z Pantheonu Národního muzea v Praze dne 13.července 1913. Kromě hymny v Pantheonu zazněl i chorál Kdož sú boží bojovnici. S Mikolášem Alšem se přišla rozloučit celá Praha. Na Vyšehradě u hrobu se s Mikolášem Alšem rozloučil jeho přítel sochař Stanislav Sucharda slovy: „Buď s Bohem, ty nejmladší, nejkrásnější, nejuměčtější srdce Čech!"

Toulky Českou minulostí z pera Petra Hory - Hořejše nesmírně obohacují čtenáře. Byly mi také inspirací, laskavým rádcem i při psaní tohoto článku.

Alena Kulheimová
Česká republika

Náhrobek Mikoláše Alše a jeho manželky Marie na památném Vyšehradském hřbitově v Praze

Léčivé účinky ovoce a zeleniny (3)

CHŘEST

Účinky:

Výhonky jsou bohaté na vitamín C a mají mimořádně vysoký obsah vitamínu E, který zlepšuje zrakovou ostrost a potlačují projevy stárnutí pokožky, problémy se srdcem, zvyšují libido a účinně chrání buňky pred útoky volných radikálů. Podzemní kořenová část vytahuje z půdy množství účinných látek, především provitamín A. Je bohatý na vitamíny skupiny B a obsahuje velké množství kyseliny listové. Mimo toho obsahuje hodně draslíku a zinku. Chřest patří k nejlepším omlazovacím prostředkům v přírodě. Posiluje imunitní systém a chrání před záněty. Aktivuje tvorbu hormonu štěstí a pomáhá při poruchách spánku. O chřestu sa zároveň říká, že upravuje vysoký krevní tlak, podporuje činnost srdce a ledvin. Pomáhá při uvolňování nervového napětí.

Množství:

Chřest je jako stvořený pro různé diety, neboť obsahuje velmi málo kalorií (na 100g jen 18kalorií). Je též bohatý na vlákniny, které mají blahodárný vliv na střeva. Když zkonzumujete 250g, pokryjete celodenní potřebu vitamínu C. Chřestovou sezónu bychom měli využít na chřestovou kúru. Aktivizuje metabolizmus celého organizmu. Už po týdnu (denně zkonzumovat 200g chřestu) se budeme cítit svěží a vitální.

Jak správně vařit chřest:

Nejprve odřežeme dřevnatou spodní část a chřest oloupeme (postupujeme vždy od hlavičky dolů). Aby nezčernal, namočíme ho do studené vody. Před vařením ho svážeme po 6-10 kusech a postavíme do hrnce s osolenou vodou hlávkami nahoru. Stačí když bude ve vodě jen do poloviny, křehké hlávky se uvaří v páře. Vaříme 10 - 15 minut.

ZÁZVOR

Účinky:

Je klasickým léčebným prostředkem při rýmě, chřipce a kašli. Osvěžující čaj připravený z čerstvého kořene pomáhá vylučovat hleny a posiluje žaludek. Horký zázvorový čaj pomáhá při zimnici, obklady přinášejí úlevu při zánětu nosních dutin, při zánětu průdušek a při jiných plicních těžkostech.

Množství:

Vatový tampón namočený v zázvorovém odvaru přináší úlevu při bolestech ucha. Přiložený na pokožku zvyšuje prokrvení, a tak zmírňuje bolesti způsobené chřipkou.

CELER

Účinky:

Je to nejen známá zelenina, ale i důležitá léčivá rostlina. Používají se všechny části včetně semen. Nať je bohatá na vitamíny a minerály. Je vhodná jako potravinový doplněk pro nemocné cukrovkou. Éterické oleje a sedanolid mají povzbuzující účinek na zažívací orgány. Betakaroten neutralizuje volné radikály. Kalium reguluje krevní tlak a krevní oběh. Zbavuje pocitu stresu. Díky bohatému obsahu draslíku uklidňuje nervy a zlepšuje subjektivní stav. Natťový je lepší než kořenový. Je vynikající složkou redukční diety.

Množství:

150g pokrývá 1/4 denní potřeby kalia. Najlepší je ho jíst syrový, např. strouhaný v salátech. Celerové listy se dají dobře sušit a dlouho si uchovávají svou vůni.

ŠPENÁT

Účinky:

Betakaroten a vitamín E zachytávají volné radikály. Kalium snižuje krevní tlak a magnézium působí proti svalovým křečím. Může ochránit před degenerací zraku. Je užitečným zdrojem železa. Mimo toho obsahuje vitamíny C, B1 a B2, jód, vápník a kyselinu šťavelovou, která váže vápník, takže při větší spotřebě je třeba dávat pozor, aby se organizmus neochudil o tento minerál.

Množství:

200g pokrývá polovinu denní potřeby kalia. Mražený špenát si uchovává více živin než zvadlý čerstvý. Konzervovaný špenát si udržuje podstatné množství živin mimo kyseliny listové. Lidé postižení dnou, nebo ti co mají ledvinové kameny, by se měli špenátu vyhýbat pro jeho vysoký obsah oxalátů.

Jak správně vařit špenát:

Dobře umyté, očištěné lístky dáme do hrnce, který uzavřeme pokličkou, a na mírném ohni minutu - dvě spaříme. Není třeba ho podlévat vodou, stačí mu vlhkost, která se uvolní z lístků. Uvařené listy pokrájíme nahrubo. Dáme na pánev s na tukem smaženou cibulkou, solí, pepřem a kmínem, dusíme pod pokličkou do vydušení větší části vody a dle potřeby přidáme česnek, nebo rozklepnuté vejce..Dochutíme muškátovým květem..

BRAMBORY

Účinky:

Jsou bohatým zdrojem vitamínu C a B a obohacují tělo draslíkem, magnéziem, fosforem a železem. Vyrovnají se dietním potravinám i počtem kalorií. Nejvíc se v lidové medicíně využívá šťáva ze syrových brambor tradičně na trávicí těžkosti, gastritidy, poruchy jater a žlučové kameny. Syrová bramborová šťáva utišuje záněty a podporuje hojení kožních infekcí a poranění. Plátky syrové brambory jsou vynikajícím obkladem na opary a omrzliny, a když ho dáme na spánky, pomůže na bolesti hlavy a migrénu.

Množství:

100g brambor = 70 kalorií. Pokud se brambory vaří (v páře nejlépe) nebo pečou ve slupce, zachovávají si mnoho ze své výživové hodnoty a jsou i lehce stravitelné.

ŘEŘICHA

Účinky:

Je bohatá na železo, vitamín C a měď. Pomáhá při chudokrevnosti, odstraňuje pocit únavy. Výborně pročišťuje krev a zbavuje tělo toxinů. Stimuluje činnost jater, pankreasu a žlučníku. Žvýkání syrové řeřichy posiluje dásně a pomáhá zamezovat jejich krvácení. Při vnějším použití vhodně působí na nečistou pleť a hnisavé vřídky.

Množství:

Podle lidových léčitelů by však denní dávka řeřichy pro dospělou osobu neměla překročit jednu polévkovou lžíci.

Pokračování příště.

Zpracoval Dr. Vojtěch Vojtíšek
Masarykova univerzita, Brno

Nikdo není připraven na to, aby byl bit

Rozhovor s populární zpěvačkou Naďou Urbánkovou

Vyprávění Nadi Urbánkové, populární české zpěvačky, pětinásobné držitelky Zlatého slavíka, místy působí jako kázání v kostele, občas jako příběh z romantické knihovny a jindy zase jako pohádka se smutně krásným koncem. Poslední období svého života tráví v Želivském klášteře.

Naděžda není typicky české jméno…

Můj otec Emil Balabán pocházel z Ukrajiny, ze Zakarpatské Rusi. Když odtud po první světové válce odcházeli lidi za prací do Československa, potkal v Krkonoších mou matku. S ní pak měl tři dcery. Jedna moje sestra se jmenuje Vlasta, druhá Drahoslava, já jako jediná jsem dostala ruské jméno: Naděžda Anna.

Neměla jste někdy s ruským jménem u nás potíže?

Vůbec ne. Málokdo věděl, že jsem Naděžda, vždy jsem se představovala jako Naďa. A když náhodou někdy došla řeč na Lenina a Naděždu Krupskou, dělali si z toho lidi spíše legraci. Já osobně jsem za to jméno velmi ráda, protože znamená naději. A naděje, ta umírá poslední…

Ruština je asi jediný jazyk, v němž jsou tři božské ctnosti zároveň oblíbená křestní jména: Věra, Naděžda, Ljubov…

U nás se o otcově původu vůbec nemluvilo, takže jsem dlouho netušila, že mám i ruské kořeny. Ale ve škole mi ruština vždy šla, dodnes bych se asi domluvila. Otec umřel, když mi bylo devět let. Byla jsem křtěná i biřmovaná, pak přišel bolševik, pana faráře vyhnal, zavřeli kostel a byl šmitec. Jako dítě jsem nevnímala, co se děje: junáka vyměnili za pionýra, místo hnědého šátku jsme dostali červený… A místo angličtiny či němčiny se učila ruština. Uplynulo mnoho let, než jsem se začala zajímat o svůj původ a zjistila, že otec měl ještě dva bratry a jednu sestru. Když táta zemřel, maminka napsala jeho matce do zakarpatského městečka Dubé u Ťačova a od ní pak dostala dopis, v němž babička vysvětluje, jak to bylo s jejich rodinou. Pak tam matka ještě několikrát psala, ale už nedostala odpověď. A tak si ve svých jedenasedmdesáti letech říkám, zda bych se tam neměla jet podívat…

Jakýsi návrat ke svým kořenům…

Čím jsem starší, tím víc mám touhu ta místa poznat. Zakarpatská Rus má zajímavou historii, pohnuté osudy a je to prý nádherná krajina. Lidé se zadumanou duší, podivným smutkem v očích, jakoby vnitřně připravováni pro všechno to, co je má potkat. Asi před deseti lety jsme se s dcerou dívaly na americký film, v němž hrál jakýsi poloplešatý pán v brýlích, který se jmenoval Bob Balabán. Jsem vnitřně přesvědčena, že patří do naší rodiny, měl tak typické rysy mého otce… Myslím, že bych se tím výletem za svými předky dozvěděla ještě mnoho zajímavého.

Udělejme si však výlet do počátků vašeho zpívání. Mladá pětinásobná Zlatá slavice. Byla jste na kariéru připravena?

Když na to zpětně vzpomínám, dalo by se říct: Andulka ke štěstí přišla. Jedinou kulturou u nás byl pojízdný biograf, který k nám jezdil jednou za čtrnáct dnů. A pak malé rádio, kde jsem poprvé slyšela zpívat Jarmilu Šulákovou a byla tím absolutně unesena. Nikdy jsem nikam nechodila, neprosila, neťukala na dveře. Vždy přišel jakýsi zásah shora. Čím jsem starší, tím hlouběji vnímám víru v Boha a dnes jsem přesvědčena, že mě vždy Pán Bůh nejen někam poslal, ale že mi k tomu přidal i anděly. Vždyť jsem byla obyčejné venkovské trdlo, které takzvaně náhodou přišlo do Prahy, protože mi „náhodou" poslali dopis z Barrandova a pak mě „náhodou" přijali do Semaforu. Vystudovala jsem zdravotnickou školu v Trutnově, nikdy by mě nenapadlo, že budu profesionální zpěvačkou. Po škole jsem dostala umístěnku do nemocnice v Josefově, kde mě uviděl jistý zubař a přivedl mě do místního divadla. Dívala jsem se na představení, spadla mi čelist, sepjala jsem ruce a říkala: „Pane Bože, kdybys mohl nějak způsobit, abych mohla stát na jevišti a zpívat."

Bylo tam i to „Pane Bože"? Přetrvávala ve vás dětská víra v Boha?

Určitě. V té době bylo těžké setkat se s někým, s kým se dalo otevřeně mluvit. Měla jsem velké štěstí, že jsem se v Semaforu seznámila s báječnými lidmi, kteří mi ukázali i tu cestu, o které se veřejně nesmělo mluvit. Právě díky dobrým lidem kolem sebe jsem nikdy neztratila víru v Boha. Cesta, kterou jsem si prošla, byla cestou, kterou jsem musela projít, a nezbývá mi, než ji pokorně přijmout. A svým způsobem jsem za ni vděčná.

To už ale mluvíme o době, která vás nešetřila. Problémy v osobním životě, neúspěch v podnikání, nenadálá vážná nemoc…

Na žádnou velkou ránu v životě nemůžete být připravený jinak než vírou. Nikdo vám dopředu neřekne, že za půl roku dostanete tak silnou ránu, že se svalíte na zem. Nikdo není

připravený na to, aby byl bit a aby ho něco moc bolelo. To pak přijde, bolí to – a vy to jen musíte zpracovat. Bez stresu, bez hysterie. Teprve pak se ukáže víra v praxi.

Přitom si leckdo z nás myslel, jak jste stále úspěšná a šťastná…

Byla to skrumáž neštěstí, která z počátku vypadala jako to nejlepší, co mě mohlo v životě potkat. V tom vidím přístup ďábla: všechno, co se mi nabízelo a co se později ukázalo jako mé největší životní neštěstí a omyl, mi bylo představováno jako něco neskutečně krásného. I ten člověk, který mi tolik ublížil, vypadal jako nejúžasnější muž, jakého jsem mohla v životě potkat. Ve snu by mě nenapadlo, že nás s dcerou jednou připraví o všechno, vyžene z domu, bude k nám sprostý a vulgární… Dnes i díky premonstrátům, kteří mi nesmírně pomohli, vím, že i on má na tomto světě místo a nějaký důvod, proč existuje. Jedna bajka říká, že na břehu řeky stála liška, která chtěla přeplavat na druhý břeh. Přišel k ní štír a ten ji prosil, aby ho převezla na druhou stranu. Liška mu ale řekla, že je příliš nebezpečný, mohl by ji kousnout a ona by se utopila. Štír na to: „Liško, kdybych tě kousnul, utopil bych se taky." A tak mu liška uvěřila, vzala ho na svá záda a vydala se plavat. Uprostřed řeky ji štír kousne, a než se oba utopí, liška se k němu otočí a ptá se proč. A štír odpovídá: „Liško, já nevím, já jsem musel…" Některé věci musely přijít. I když nevíme proč.

Máte problém tomu muži odpustit?

Ne, člověk se musí naučit odpouštět. Každý máme od Boha na tomto světě narýsovanou nějakou cestu. A na té cestě potkáte lidi, kteří vám promíchají život a někdy obrátí naruby. A pak zase jiné, kteří vám v tom neštěstí hodí záchranný kruh a připomenou vám, že se má jít dál.

Mluvíte už o želivských premonstrátech, kteří se vás ujali doslova jako bezdomovce.

Objevili se v době, kdy jsem opravdu nevěděla, jak a z čeho budu žít. Byla jsem bez prostředků. Absolutně. Neměla na zaplacení jediné obytné místnosti, neměla žádný stálý výdělek. A s dcerou, která mě v té době ještě potřebovala i jako živitelku. A přesně v té době mi zavolal jeden student teologie (Gottšalk Karol Lovaš, nyní na Univerzitním pastoračním centru v Ružomberku – pozn. red.), jestli bych nepřijela do Bratislavy a nezazpívala tam pro vězně. Zadarmo. A já kývla, přestože jsem neměla z čeho žít a sama jsem se cítila jako vězeň. Zpívala jsem v nádherném kostele sv. Vincenta v Ružinově a pak mě pozval, abych se přijela za ním podívat do premonstrátského kláštera v Želivě. Přijela jsem a už jsem tady zůstala.

Pád z vysokého standardu do úplné materiální bídy. Bolí to?

Jak koho. Mne jen malou chvíli. Spíš jsem měla zlost sama na sebe, jak jsem mohla být tak naivní a hloupá. Když jsem se přestěhovala do Želiva, najednou mi došlo, co vlastně člověk potřebuje ke šťastnému životu a co ne. Jen pár základních věcí, dobrou postel, místo, kde se umyje, uvaří si kafe… Jedinou starost, kterou jsem měla, byla moje dcera. Bála jsem se, že i ji jsem připravila svou nerozvážností o všechno. Nikdy jsem nechtěla, aby musela počítat, jestli má dost peněz na polévku nebo na čaj… Už jsme si to dávno vyříkaly. Nic mi nevyčítá.

Věříte, že se člověku vrací, jak se chová k druhým?

Určitě. Je důležité si to uvědomit. Všechno se nám vrátí, i když třeba ne hned. Lidé se mě někdy ptají, jak je možné, že dostávám od života takové rány. A já jim odpovídám: Prostě se musím ještě něco naučit, asi jsem v životě něco zanedbala a mám k tomu dojít právě tímto způsobem.

Jiří Brabec, Jiří Grossmann, Jiří Šlitr, Miloslav Šimek, Karel Černoch – vaši blízcí, kteří již nejsou mezi námi…

A režisérka Eva Sadková. A taky moje maminka… Byly doby, kdy pro mě smrt znamenala velkou tragédii a smutek. Dnes už vím, že i když je to smutné, k životu smrt patří. A že ten smutek v nás vyvolává spíše vědomí, že už dotyčného neuvidíme, než vědomí, že druhému není dobře. Jsem přesvědčená a cítím to, že všichni mí blízcí, co umřeli, jsou stále vedle mne.

Padl na vás smutek, když jste se dozvěděla o rakovině?

Víte, že ne? První, co mě tenkrát napadlo, byla otázka, kolik mám času. Uvědomila jsem si, že když to bude málo, musím dát ještě velmi rychle a velmi mnoho věcí do pořádku. Nejtěžší to bylo říct dceři. Přestože je to silná osobnost, zalily se jí oči slzami. Teprve po roce se přiznala, že po našem rozhovoru týden v kuse brečela. Najednou jsem dostala od Pána Boha sílu, abych se s tou potvorou - nemocí poprala. Nedávno mi paní doktorka řekla, že 80 % úspěchu mého uzdravení je můj optimismus a víra; oni k tomu dodávali už jen chemikálie.

Cítíte se být šťastná?

Ano, jsem šťastná. Když člověk projde takovými maléry, uvědomí si, co ho činí šťastným. Začne si vážit zdraví. A taky pár dobrých lidí, o kterých ví, že jim může zavolat třeba ve tři hodiny ráno. Uvědomíte si, že máte dítě, které jste nemuseli mít. A taky že stále můžete něco dělat a být užitečným.

Představte si, že by všechno dopadlo jinak a Pán Bůh by vám řekl: „Tak, Naďo, jdeme." Co byste si sbalila na cestu?

Já už mám sbaleno. Mám tady na hřbitově předplacený hrob, protože se nechci nechat zpopelnit. Mám vybrané krásné místo, kde si lidé budou moct sednout na lavičku, aby si mohli se mnou poklábosit. Sbalit si na cestu můžete akorát dobré svědomí a dobré skutky a přitom prosit Pána Boha, aby vám odpustil ty, které jste eventuelně udělali špatně. Před dvěma lety jsem byla po mnohých letech u zpovědi. Bylo to něco tak úchvatného, co mě očistilo skrz naskrz. Když tedy Pán Bůh řekne: „Naďo, pojď," tak půjdu.

Katolický týdeník 16/2011

However You View It, Our Church is a Mystery

In looking through *Models of the Church*, written by the late Cardinal Avery Dulles, St. Paul's teaching that the Christian community is the body of Christ (1 Cor 12:27) comes to mind.

The cardinal talks a bit about that metaphor in his book, telling how it has been used to illustrate the work of the Church. The body metaphor also helps when pondering the models he proposes, helping to see that the Church can be all of those models at the same time.

Cardinal Dulles presents six ways of looking at the Catholic Church, viewing it as: an institution, a mystical communion, a sacrament, a herald, a servant, and a community of disciples.

The institutional view encompasses the structure of the Catholic Church - the hierarchy, the offices, the parishes and other Catholic institutions such as religious orders, Catholic medical entities, and so on. What is helpful about this part of the Church is that it holds things in place. Every "wheel" doesn't have to be reinvented whenever something changes. In the body metaphor, the institutional Church is like the skeleton. It is the structure that holds everything up. But having only the skeleton would be like Ezekiel's vision of dry bones in the desert. (Ez 37)

In that vision, God ties the bones together with sinews, gives them flesh, covers them with skin and then provides the spirit of God to give them life. So we know we need more than the skeleton when envisioning the whole Church using the body metaphor.

In looking at the Church as mystical communion, what comes to my mind are the sinews - the material that ties the skeletal structure together, making it one body instead of scattered bones. The cardinal describes the Church as having both a horizontal communion (between us as brothers and sisters) and a vertical communion (with God).

That vertical communion is key. God's investment in His Church means He is active within it, reining it in or giving it a kick when necessary. He makes the Church different than any other organization in a mysterious, mystical way. God keeps the Church connected in spite of Church members who succumb to gossip or politicking, and in spite of those members who sin in even more destructive ways.

Looking at the Church as sacrament, I think of muscle (flesh). The sacraments give us strength. Our heart also is a muscle, and our sacraments are certainly at the heart of the Church.

It would seem natural to choose the mouth of a body as illustrative of the model of the Church as a herald, but I'm going with the skin. The skin is the largest organ of a human body and covers the entire body. The Church's great mission to announce God's Good News is spread over the entire Church - it is the mission of individual church members, of groups large and small and of the Church as a whole. Skin is what is seen from outside the body and, as heralds, our actions, great and small; speak louder than words for those who look at us from outside.

I am including the mouth along with the hands and feet in looking at the Church as a servant. We as a Church serve the world when we walk with others, when we reach out with material assistance and when we speak words of comfort and instruction with love.

Cardinal Dulles' final model of the Church as a community of disciples was an addition to his book as he looked for a model that could harmonize the other five. In Ezekiel's vision, the bodies of bones, sinews, flesh and skin still did not have life.

"I will put my spirit in you that you may live," God says in that vision. So it is with us. The Holy Spirit within us gives us life as individuals, and He is the life of the Church community as a whole.

The Holy Spirit makes all the aspects of the Church come alive so we can be a community of disciples who are organized, are uplifted by mystical ties and sacramental graces, who can announce the Good News and live in service to others.

The Spirit of the Lord makes the Church one body, to live in imitation of Christ.

It's fun to ponder how much "more" the Church is, beyond our usual view.

By Amanda Hudson
The Observer June 10, 2011

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsičník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Art Nouveau in Prague (6)

Today our search for Art Nouveau architecture will take us to the "transplanted heart" of the city of Prague, namely the Wenceslas Square (Václavské náměstí). As we mentioned in an earlier installment, thanks to the communist era planning, the upper portion of the Wenceslas Square is now cut off from the National Museum by never ending traffic congestion of the expressway. Visitors of the National Museum must now use a pedestrian underpass resembling an underground tunnel. Fortunately the lower section of the Wenceslas Square is much more approachable by walkers from the Na příkopě esplanade.

Wenceslas Square became more important during the second half of the 19th century when the commercial and political center of Prague moved here from the Old Town Square. The metropolitan character of the square, in reality a modern boulevard, was transformed by the construction of new palaces, shops and hotels along both sides of the spacious square. Luckily the entire Wenceslas Square has been spared the construction of the hideous prefabricated buildings (paneláky) and monuments of political "heroes" of the totalitarian regimes.

After the foundation of Prague New Town in 1348, the site of the present square functioned as a horse trading market until 1848. The entire square had been dominated by the immense Neo-Renaissance building of the National Museum built here after the demolition of city walls on the site of the former medieval Horse Gate. Since we featured St. Wenceslas monument in the past, we will focus our attention on the lower section of the square.

One of the first Art Nouveau houses still standing today, the so-called Peterka House dating from 1899 is situated in the lower part of Wenceslas Square. It is one of the first houses built by the renowned architect Jan Kotěra who had studied in Vienna under Otto Wagner. The house was designed in the early Art Nouveau. The striking simplicity of the façade for that period and the efficiently conceived unusual design of the interior of the building convey Kotěra's principals: function, design and form. The façade includes a Madonna dressed in gold carrying the Christ Child while the central part of the house is dominated by sculptures by Stanislav Sucharda, placed alongside a balcony on the uppermost floor.

The most outstanding as well as the largest Art Nouveau building in Wenceslas Square, is the Grand Hotel Europa designed by two disciples of Bedřich Ohmann, Bendrich Bendelmayer and Alois Dryák between 1903 and 1906. It embodies the best of Prague's Art Nouveau, particularly the plant motifs and geometrical design. The Europa has kept many of its original furnishings intact, and its café retains a sumptuous interior, complete with symbolist art and elaborate brass fittings and light fixtures, all unchanged since the hotel first opened. Karel Šroubek, the owner of the Grand Hotel Šroubek in 1938, formerly "Archduke Stephen Hotel", publicized his place with a slogan "U Šroubků (At the Šroubeks') in life – in heaven after death!" The hotel has divided into a French restaurant, café and bar. It has a Mirrored Hall and a Pilsen restaurant. At that time it provided its wealthy guests with top comfort and luxury. The hotel had a capacity of two hundred beds in ninety rooms and suites. I. attracted a number of famous figures of national and international political life who made the hotel their favorite. To mention just a few, the hotel register contains the names of the Chicago mayor Anton Čermák, the Prime Minister Msgr. Jan Šrámek and the US Ambassador Shirley Temple-Black.

Directly opposite the Grand Hotel Europa is another striking Secession style building, the Lucerna Palace (The Lantern) built between 1911 and 1917 by a well known architect and former resident, Václav Havel, grandfather of President of Czechoslovakia and the Czech Republic Václav Havel. The building contains a large ballroom, a theater and many shopping arcades. Suspended from the ceiling in the center of the arcade is Devid Černý's parody of the square equestrian Wenceslas Monument, with the saint Wenceslas astride on upside down horse.

On the corner of Na příkopě Street stands an impressive Koruna (Crown) Palace, designed by Antonín Pfeiffer. It is a good example of the buildings of "Babylonian" inspiration that were constructed at the end of the 19th century in the wake of the new, widespread interest in eastern civilizations. Koruna Palace was built in 1911 – 1914 and the sculptural decorations were created by Stanislav Sucharda and Jan Štursa. The building is a rare mixture of heavy constructivism an gilded Secession style ornamentation containg giant anthropomorphic figures conceived in linear form. The pièce de

The façade of the Grad Hotel Europa

resistance is the building's pearly crown, which lights up at night. The interior contains numerous boutiques as well as a cafeteria style restaurant situated under the dome. Palace Koruna pioneered the first "automat" in Prague, a machine dispensing ready to eat sandwiches and beverages in the early nineteen thirties.

Wenceslas Square has played an important role in the history of Prague. It was during the Revolution of 1848, initiated and carried out by university students that the square received its current name. In 1918 the square witnessed huge demonstrations in favor of national independence. In August of 1968 it was where the people of Prague tried to stop Russian tanks advancing into their city. In January 1969 a student, Jan Palach set fire to himself at the foot of St. Wenceslas statue to protest the Soviet led invasion. During the communist era it was here where May Day marches took place. All demonstrations during the 1980's either began or ended at the Wenceslas Square. The savage suppression of the first demonstration against the totalitarian communist regime took place here on November 19, 1989, followed by the founding of the Civic Forum and several consecutive days of demonstrations. It attracted up to one million people on November 23 and 24 who were addressed from the balcony of the Melantrich publishing house by the dissident leaders Father Václav Malý and the politicians Václav Havel and Alexander Dubček.

The architectural gems as well as many tumultuous events taking place at the Wenceslas Square certainly warrant more than one comprehensive visit of this true heart of Prague.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The Koruna Palace in Wenceslas Square

Coca-Cola
KORUNA
swatch
swatch